

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се наставља у 10,55 часова.

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес претрес приступили сви оптужени и браниоци и то:

- **Здравко Крстић адвокат, адв. Градимир Налић, адв. Игор Олујућ, адв. Војислав Вукотић, адв. Миодраг Планојевић који замењује и адв. Миладина Живановића, адв. Живић Јамина, адв. Бранко Лукић, односно Зорко Борис, за адв. Ђорђа Калањ јавља се адв. Бранко Димић по заменичком пуномоћју, адв. Мила Јанковић, Бранислава Фурјановић, Гордана Живановић, адв. Слободан Живковић.**
- **заменик тужиоца Веселин Мрдак.**
- **пуномоћници оштећених адв. Драгољуб Тодоровић, Наташа Кандић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас ћемо да Петронија саслушамо, па сви остали оптужени могу да иду. У понедељак значи у пола 10 поново да дођу.

АДВ.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ја имам само једну молбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли опет неко у публици?

АДВ.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не публика, баш због окривљеног Бачића, који је на слободи, он уочи овог празника, а изјавио је који посао ради да не помињем, дакле продаје јаја боље речено на улици и сада, њему је сада посао јако битан, па Вас молим по Вашем плану, јер Ви одређујете ко ће кадА да буде саслушан колико видимо и осећамо, кадА би он да може ових дана да ради, да не долази цабе, мислим, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због продаје јаја?

АДВ.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да је у Бачванској, где би продавао јаја? Па знате шта.

АДВ.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па и тамо, тамо се користе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја морам овде ујутру кад констатујем ко је све приступио да имам предуслове да претрес почне. Мислим не можемо тако.

АДВ.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево то је молба, а сада ја преносим његову молбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека ове недеље мало смањи посао за сат времена ујутру од пола 10 до.

АДВ.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Конкуренција растура, не може он да стигне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако може, ако не може.

Удаљују се из суднице сви прусутни оптужени, сем оптуженог Александра Николаидиса и оптуженог Петронија Стевановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уведите Петронија овамо унутра.

Оптужени ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ у своју одбрану износи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стевановићу да ли сте Ви разумели ову оптужницу? Само укључите тај микрофон. Да ли сте разумели ову оптужницу, да ли Вам јасно зашто сте тужени?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабо Вас чујемо.

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесте, јасно ми је само да сам учествовао, јесам учествовао, али неке ствари које су ми дате на терет то нисам урадио и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли да изнесете своју одбрану?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Изнећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево изволите.

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Како сам дошао и тако све?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све причајте у вези.

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па позвао ме другар један из «Силног Душана» пошто ја сам њихов симпатизер био и тако. Дошли смо у Нову Пазову, тражио нас је председник Јовић да је хитно да се иде на ратиште, разумете. Ту смо, ту нас је примио Јовић, одржао нам је састанак, говор један ту у странци предао нас је Љубану Деветаку, рекао ово ће да вам буде командат, имамо опасан посао у окружењу једно насеље, породице су окружене тих људи, он ће вам буде командант и даље ће вас водити, сарађиваћемо са војском, ићи ћемо, треба нам испомоћ, нема људства, тако да смо отишли одатле до Шида у касарну, тамо одатле су нас два камиона одвезли до Шида, узели нам податке, бројеве телефона, задужили смо униформе СМБ да будемо сви једнообразни, оружје. Одвели су нас до Товарника, тамо смо, стационирали нас у једну кућу и ту смо чекали, стално смо питали када ћемо, команданте, када ћемо да крећемо, били смо напети, били смо једно три, четири дана ту, каже не смемо ништа да радимо без одобрења војске, јер то је у великом, велико је окружење, не смемо док нам не нареди јер морамо са њима, ми не можемо сами, тако да смо једно три, четири дана ту били и одједном је дошао једном око 5-6 сати увече, рекли су, јесте спремни, вечерас се креће, пожурите да идемо на ратиште. Питали смо како ноћу изгинућемо између себе, каже не, вечерас путујемо, сутра нападамо. Помоћи ће нам војска, ићи ћемо као са војском. Отишли смо ту и још смо задуживали, допунили се бомбе, муницију, оружје ко је хтео да замени и тако. Кренули смо, одвезли су нас камионима негде у поље, неке кукурузе и одатле смо путовали до 6-7 сати ујутро до Ловаса и ту он нам је рекао када смо кренули, каже, не сме се, чекаћете док се будем договорио са војском, бацићемо десет граната и будите сви спремни, када буде десета опалила, онда улећемо, а сви ту да будемо већ у окружјима. Тако смо и радили. Били смо у једном курузу, та наша група иза силоса када је почело гранатирање негде око пола 7, тап, тап. Углавном десет је опалило, три нису опалиле и онда једна кола су пошла оданде да беже, ту нам је рекао Воркапић и ту ови из милиције што су нас водили ти њихови људи, каже, немој нико жив да прође, ићи ће за испомоћ да не изгинемо, него да убијемо, да пуцамо на њих, да не дамо нико да прође. Један је «пикап» бели ишао под пуном брзином и ми смо из кукуруза ту га убили, разумете и онда са силоса ови су нас видели, јер нису нас пре могли ни да виде и шта ја знам горе је било митраљеско гнездо и ми смо се договарали ако нас виде, ми смо њих видели, како да их скинемо. Ту смо имали добре ови што гађају зољама, разумете, каже нема проблема и они су почели да пуцају на кукуруз али нису нас видели и један момак је страшно добар био и ошинуо је две зоље горе у џакове и у једно мало прозорче, тако да нисмо, да нас нису више, нису гађали вероватно да ли су их побили или су побегли, откуд знам и ми смо брзином претрчали у ту улицу и онда је почела борба,

звиждало је са свих страна. Претрчали смо до једне улице тамо, тукао нас је један са чардака, разумете, поред једног брке тог милицајца, каже, шта је, одакле ово туче, рекао сам са чардака. Ја сам узео бомбу и бацио сам до тог чардака, углавном су ућутали, да пређемо улицу, јер крстарице су две ватре, један са једне стране, други са друге. Прелетео сам на другу страну, исто сам бацио у двориште. Престала је пуцњава, разумете али са стране отуд од Кризмарићеве куће од ових су тукли, углавном да смо прешли, дошли смо до те Кризманићеве куће, тај човек је био председник Месне заједнице, откуд знам, углавном да не можемо да претрчимо, још је било простора ту између и куће не можемо да претрчимо јер меткови видимо звижди само и удара у кровове, разумете. Једног сам имао иза себе, пошто сам био трећи, Воркапић, па овај брадоња један милиционер, па сам ја, па тај Чачанин је био и сада како се боримо знате улицама, ја пратим вашу страну, ви моју, разумете. И онда сам пратио ову страну и са крова видео сам пушка како се помера, али касно. Ја сам само рекао «кров», како сам, јер мене је гађао да ме убије и промашимо и удари овог позади тог Чачанина у стомак и онда смо пуцали и ту је почела борба, залегнемо, утиша се, њега смо после пребацили у ту Кризмарићеву кућу, али он је изумро после. Тако се пребацимо ту претрчавањем до једне куће, ушли смо у ту кућу, то је била српска кућа, они су нас дочекали и дали нам да једу и тако смо се распоредили и ишли смо даље, ишли смо одмах лево крило, овај десним крилом, уствари, лево смо отишли. Они су знали за те организаторе ти који су 01. маја, шта ја знам, организирали, који су побили војнике, то је неких дванаест војника, отели тенк, шта ја знам шта су радили ови што су протерали те сељацима и шта ја знам, и одмах су трчали код тих кућама. Доле смо једно троје, четворо заробили и ови су други још, једно четворо, петоро, не знам тачно колико их је било, довели смо их у СУП. Да ли је СУП не знам или је Месна заједница, ту смо их мало ишамарали, разумете, ставили у камион за Товарник одмах да се возе. Одвезли смо их, био сам у пратњи за Товарник. Кад смо довезли тамо у Товарник питали су тај главни, каже, па шта ради тај Љубан зашто не, тамо не нађе негде да их притвара, не знам ни са овим шта ћу, где ћемо их док не видимо шта ћемо са њима и реци тамо да их, као те што ће друге да се заробљавају, тако ту смо се вратили. Привођени су били други и шта ја знам, било је и који су се пријављивали, разумете, тог дана и тада сам био на Економији то вече сам преноћио. Притворено је прилично било. Други дан смо, већ су стигли транспортери, тенкови ту, па нам је Љубан рекао да разведемо око града, разумете. Војска је пристигла и онда смо их ми развели ту испод гробља и шта ја знам ту распоредили и онда је војска исто почела да ради свој посао и шта ја знам, ми смо онда били, ти добровољци били смо при ту код СУП-а били ако затреба нешто или шта ја знам или да саслушају, да приведемо од тих

Људи да видимо где има још пункт неки и тако да нам каже Љубан када нам нареди да се иде, да се доведе тај и тај, да се та и та кућа претресе, откуд ја знам, пошто ја нисам ишао али су други одлазили и тако. Пошто сам ја увек био ту код Девчића код овога Радојчића, Воркапић тај, тако сам са њима био ту ако затреба нешто. Тако да од тог другог дана ту смо се врзали, 13.-ог је ухапшен онај мали како се, тај близнак, било је два близнака, па је мама и отац им понели храну и ти су пратили њих, тада нисам био приустан када су они довели тог малог, био сам на економији када су их ухапсили. Пратили су мајку и оца, они су носили погаче, свеће беле, вино и ракију и шта ја знам, јер они су имали пункт иза брда ту иза једног винограда, тако да су малог привели и ту испитивали и шта ја знам. Увече су донели оне, неко је нашао касете код Кризманића, нашао је касете што је држао Туђман 01. маја, разумете, како треба сваком Србину две крушке у кућу убацили, с тим прљавим свињама нећемо да живимо и тако неке ствари и онда смо препознавали, а већ су ту заробљени ти који су то радили, јер до тада нисмо ми ни тукли ту никога, ни ништа. Е онда су нам говорили, Љубан, Радојчић, ови, Воркапић, ево то је тај, е ти су учествовали у прогоњењу њих тамо тих сељана и шта, тај, тај, и тај. Пошто је било увече ми смо ишли тамо да их, да их класирају, пошто је рекао Љубан - ове све морамо одвојити, а ови ће људи који су као опуштенији, треба да се пусте, треба да се ради посао и шта ја знам, то је он организовао и онда смо ујутру, каже - момци хоћу да вас видим, видите ко су вам непријатељи и шта су радили и шта ја знам и онда смо отишли горе. Изводили су их, они су били на спрату једном, изводили су их одозго, онда Љубан је био, ту има једна тераса на економији, они су седели горе Девчић, Радојчић, Љубан, ови, тамо, та његова милиција, ти инспектори. И онда, ако је неки пошао горе да се одваја, онда тај овамо и тако да смо их класирали не ми, него они су говорили за ту код Месне заједнице био је један подрум, тај је подрум држао неки Љубан, Љуба из Краљева, он је био као шеф полиције, као затвора, а горе је Алексидис држао економију као њих чувао, разумеш, тако да се зна ко шта ради. Онда смо ове одводили доле и ту су били шамарани мало и шта да Вам кажем, пошто смо ми добри били са њима тај дан два, били смо добри са неким механичаром, касапин, трговац, неки које сам познавао, разумеш као они нису криви мислим, добри момци, пријатни. Е када смо их видели на телевизији како су они се тамо бунили, како су претили да баце бомбу, како да све протерају одатле, онда смо, приводио их Девчић, доведи ми тог механичара, доведи онај, доведи овог и те. Шта је када смо испитивали, они не знају да смо ми нашли касете, јесте радили то и то, где је овај, где је овај побегао, тај што је убио тог, први што је скочио на тенк, где је овај. Ма, чујте, ја не знам ово оно, разумете као правили су се луди. Онда смо их довели доле у СУП и онда им је пустио Девчић и Љубан и онда су они

гледали, шта кажете сада браћо, је ли нису, где су ови, зашто да вас бијемо и тако. Може да се договоримо и онда ко је хтео да иде, шта ја знам, они су им давали неке потврде, прогонили, те су остављали ту притворене, ове су неке пуштали, тако да 14.-ог, ја сам то вече спавао сам ту у СУП-у, пошто сам чувао једног што је агрегате, дошао нам је агрегат из Качарева довезао нам је један па смо чували да сипамо бензин и ја и један Хрват смо ту били и још двојица су били заробљени, тако да смо нас четворо, петоро били ту чували и ујутру када је свануло, Љубан је рекао шта да радимо, зар ја да Вам хапсим људе, ја да ратујем, што сте долазили, каже, људи хоће да нас побију ноћас, а оно стварно је звечало рафали и шта ја знам и од винограда и од гробља, одсвакуд, сад, не зна се. Да се ухапсе, каже зашто да се ухапсе, мали је рекао, има доле, он је рекао 20-так а оно је било само њих седам. Рекао је Воркапићу, Воркапићу човече божји, шта радиш, куда се шуњаш. Воркапић мало, мало, имао је ту родитеље, ишао сам и ја на ручак са њим и шта ја знам, каже био сам код родитеља, каже одмах организуј да се иде, да се ухвате, али каже, пази минирано је, као минирано је то тај виноград. Каже нема проблема ја ћу сада и он је отишао десно, нама је рекао ту који су ови били, наредио да групу, да скупимо те добровољце, та војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете гласније мало.

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Та војска и та група једна овај, да идемо напред, рекао нам је да се иде напред десном страном, да кроз прођемо виноград у случају када они буду наишли да нас не ухвате у две ватре, пошто још није оно Борово извиђено, није још било се ишло у Борово и чули смо да има и тамо људи, па да не упаднемо у клопку, разумете, да нас не ударе и онда смо ми ишли кроз, прошли смо и тамо иза неких кућа и онда је то један што нас је водио, официр, рекао је, ту десно смо узели положаје, а други су ови дошли и онда су довели тог близнака и још те људе који су познавали и чуо сам вику, нисам могао да видим, али су викали по имену да се предају ти њихови и тај брат близнак. Углавном да није се ништа чуло, ни одазивање. Онда су их доле распоредили јер нисмо ми могли да видимо како су се они распоредили, ми смо били даље тамо, али овај је стојао на путу, тај који нам је говорио, тај официр, рекох, шта се дешава и он нам је рекао да ће да нам каже и чули смо детонацију, овај, мина, шта је била, не знам бомба, разумеш и галама доле и дерање је било, питали смо га шта је, каже наишли су на мину, разумете и онда ваљда их је повукао, тамо је један махао, ми смо очекивали иза брда да ће се они да предају, а они су сишли са оне стране према Ловасу тог брда и из тог жбуња крпом је један махао и јавио се, немојте пуцати, предајемо се. Тако да су они њих седморо изашли и ту су се предали и онда кренули су напред и онда нас је повукао овај, идемо за њима. Видео сам тамо троје, четворо су загрљени били, ћопкали су, разумете, ишли су напред

ми смо за њима, онда ови су одвојили то је троје, четворо њих лево у тај подрум, а ови су ти заробљени, они су отишли на економију, одвели су их горе. Тако када сам дошао што се тиче мене, када сам дошао оздо, Љубан је ту стајао, Девчић, Радојчић, Косијер је био тамо са преке стране где смо спавали код те куће стражарио и шта ја знам, пуно је било «Аждаја», тај кажу да је погинуо, не знам, углавном пуно њих је било. Мени је Љубан рекао, баш лично, Петроније дођи овамо, каже, иди склони ове ови што су доле рањени. Кажем, где да их склоним бре, где да их склоним, где у амбуланту,, где, ја не знам, ја не познајем овај Ловас, не знам ни где има амбуланта, ништа. А становништво ја ту ни не познајем, ма, каже, не интересује ме, је ли треба све да ти кажем, што се правиш луд, био је љут, почео је да се дере на мене, каже стиже војска, војска каже шта треба да виде онако рањене. Па кажем ја, где, само ми кажите, ја ћу их одвезем, а где да их склоним, и онда је Алексидис као да ја нисам укапирао шта би ја требао да урадим са тим људима, јер стварно нисам знао шта да радим и онда је Алексидис казао ја ћу. Рекао је том Воркапићу да кола, да претера кола тамо код подрума, а то је једна трећа кућа код те, тог СУП-а, напред трећа кућа, он је рекао да претера кола до тог подрума и кад је кренуо погледом на Алесидиса онако сочно, ја сам рекао онако неприметно да пази шта ради, мислим не дај Боже да их побије, ипак, разумете. Он је само фркнуо као коњ и отишао је. Воркапић је паркирао, «пеглица» је била, чоколаде боје, сећам се, он је паркирао у рикверц, Ступар тај што је водио ту групу, разумеш, Аца је био у његовој групи тамо, он и Ступар убацили су их у кола, сели су напред, Ступар са леве стране, овај са десне и смејао ми се, зове ме, ја кажем пази шта радиш и одвели су их у економију горе. Е сада, да ли су их оставили у економији, да ли су их пустили кући, да ли су, не знам, даље не знам. Тако да је Љубан био љут на мене,, каже, Петроније, ти се много правиш луд и филозофираш, каже, раздужи пушку овамо, идеш одмах кући. Ја кажем шта, ја правим се луд, ја сам и хтео да идем кући, мени се ишло, пошто ја сам и возио, радио сам и тако повремено када негде је хитно тако одем на ратиште и шта ја знам. Ја сам раздужио код Девчића, дао ми потврду, разумете, каже, ево ти, ту ти је и председник, ту је био Јовић, он је дошао да нас обиђе и онда су нас отпратили до Товарника, «Аждаја», «Таки» неки што је био возио Љубу, он је исто био добровољац из Панчева, Старчева, до Товарника, каже имаш кола питао ме Љубан, ја кажем, па немам, одакле ми кола, чија су ово кола, овај жути «Кец», «Аждаја» је рекао моја, узми, пошто је «Аждаја» имао друга нека кола, шта ја знам. Каже узми мој, ја кажем шта да радим, када да их вратим, где да вратим, каже, предај у странку, Горану неком који ме је и звао да ли ћу да идем на ратиште, да ли има људи, да ли имам другара да поведем и тако да сам узео тог «Кеца» отишли смо до Товарника и изашао је Љубан, овај, како се

зове, Јовић, ту је «Аждаја», ови сви су изашли, изљубили смо се, каже хвала ти на помоћи, срећан пут, каже, пожуре, зави, да да прођем Шид, пунктове да прођем, каже срећно, чућемо се, навратиће код нас као у Панчеву, у странку и тако, хвала на помоћи. И они су отишли ту прекопута, каже имамо састанак, журимо, срећно, каже треба ли ти пара, питао ме Љубан. Мене је срамота било, имао сам нешто мало за гориво, он ми извадио четири, пет милиона, гужву једну и дао ми је, срећно, рекох, много је, срећно, видећемо се још и тако, тако да никада га више нисам видео, Љубана. То је био мој завршетак. После сам дошао, после сам једном навратио због Алесидисовог брата, питао ме, где ми је буразер, ја кажем остао је на ратишту, неће да иде, молио сам га да иде, њему се оследило, хоће да се жени тамо, да узме кућу, може да узме ко хоће кућу, разумете и неће да дође. Каже, Петроније, ако ми се брату нешто деси, ти знаш да је он мало небаждарен, да није служио војску, ма, не, он пошто смо ми добри, ако му се нешто деси рачунај на мене, значи да ће да ми се свети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то је после, да не слушамо то је неки каснији период.

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Добро, када сам се вратио, али ме је протерао, после ме је Девчић протерао, нисам ни петнаест минута био, Аца није хтео да иде, ето то је то. Сада ако имате нешто, а ово да сам с Костом ишао, ја тог Косту сам тога дана видео, да сам са Косотом ишао ноћу и са Алесидисом, да сам узео тих једанаест хиљада марака са Алесидисом, то нигде, ја са њим у акцију нигде нисам ишао, и у те куће јер сам се плашио улажења у те куће. Већином сам када је речено да се иде, неко преведе, доведе, ја сам се правио луд да иду други, јер нисам, нисам могао да радим, а право да Вам кажем, био сам шокиран јер ја сам требао да погинем. За овог Краљевчанина разумете, још сам био траумиран и ја сам се бојао да идем у кућу, ипак то су породице, да погинем и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратимо на почетак приче. То када сте били у Новој Пазови, када је био Мирко Јовић, био Љубан, да ли Вам је неко обећао неке паре тад?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, рекао горе када је узео да прича, нама је прво Јовић рекао «браћо, хвала вам што сте се одазвали, имамо велики посао, сиротиња је у окружењу, убијају, деру» и шта ја знам, «требамо да ослободимо, ови су неки избегли, не знамо ништа о њима» и он нам је то одржао говор. Е, онда је Љубан рекао «браћо моја» и тамо оно исто шта је одржао, каже «ако успемо, ако да Бог драги да успемо и успећемо или нам нема глава», разумете, јер тамо је нама фамилија остала, деца нам остала, «сваки од мене ће да буде награђен, лично ћу га ја наградити. Ма дај нисмо ми дошли за то, дај команданте» и ово и оно, разумете. Иначе, он нам је обећао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када сте, кажете, били у Товарнику тих неколико дана пре напада?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Три, четири, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је неко, ко је вама ту одређен да вас предводи, ко у нападу?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ступар нас је чувао ту, тај из Пазове, њему смо предати да води рачуна као о нама, а када смо кренули у борбу, мени је био Воркапић, онда онај ћелави ту што има, како се зове и он је у милицији радио, шта ја знам, не могу да се сетим ту поред Деветака седи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у судници?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде окривљени у судници?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Окривљени да и он је радио у СУП-у у Товарнику, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ту проћелав онако, необријан, ту има ону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Крњајић?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Крњајић, е да, и он је мене водио, тај Воркапић једну страну када смо улетели да се раздвојимо, тако је договорено, у кукурузу, а Ступар и тамо да ли је био Девчић, Радојчић – не знам и још неки ти њихови мештани, откуд знам, да иду левом страном и сложено да се не губимо, да се спојимо што брже са Титом, тај Тито неки што је био из, негде из Босне, не знам, неки дечко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, ту у Товарнику да ли Вама Љубан нешто је објашњавао, на који начин ће тај напад да се одвија? Да ли Вам је он нешто објашњавао или није?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, када је год дошао да нас обиђу, ту је Девчић, Радојчић, Воркапић, ту још ови СУП-овци, како сте, браћо, је ли густо и тако све на шалу увек, не, знаш, када ћемо да идемо, увек смо питали. Каже, још смо питали када ћемо да кренемо, идемо бре да ударимо ово и оно. Каже, браћо, не смемо ништа да урадимо на своју руку. Ми нисмо никаква формација, ми овде с војском мора заједно да ударимо. Ми с војском, ми смо они, ми са њима морамо да ударимо јер тамо је, велики отпор ћемо да добијемо, биће и мртвих, сада, шта нам Бог да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам конкретно, да ли је било ко од њих, да ли Љубан, да ли Крњајић, да ли неко било ко да ли Вама објашњава на који начин када уђете у Ловас, када се сусретнете са кућама, цивилима, шта да радите? Да ли је неко то објашњавао вама? Да ли је неко рекао стратегија тог напада како ће да се изводи?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па имали смо људе који су нам говорили која је хрватска кућа, која је српска, разумете и ако треба да

се баци ту у то двориште бомба, бацај, ако је даван отпор или нешто, разумеш, ако је било снајперских гнезда на тим новим великим кућама из поткровља, ово и оно, онда је ишао тај зољаш, тако смо га звали, он је тукао, тако скидао и онда претрчавање и док се нисмо тамо спојили, они су се утишали и тако смо освојили и сви су кога смо год заробили, нико није имао униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, ово што Вас питам у Товарнику, Љубан Вам није никаква објашњења давао?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, не, он је рекао он ће да добије, не можемо ништа, ништа не зна, да чекамо ту, не можемо сами на своју руку ништа да радимо, док ваљда му неко не нареди од њих и онда смо чекали, напети смо били, знате како је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми у Ловасу, да ли се Ви, кажете кренули сте ту, у истрази сте причали да сте од неког млина ишли, не од силоса?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, млин довели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па данас причате од силоса па зато, силос је на другој страни?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Мени је то исто, од бетона то што се чува жито, разумете, то што се чува жито, а млин не знам млин, знам да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте то митраљеско утврђење да је било на млину а не на силосу?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Силос, па то је силос где се чува жито, то је силос, јел' тако, од бетона велики силоси, горе на крову су били ти џакови, ту смо видели двојицу, али они нису се ни надали да смо ми већ ту, да смо ми ноћас дошли, они се нису ни надали, а нису нас могли видети из кукуруза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте се кретали по Ловасу, да ли сте ишли само том једном улицом?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, не, Тито је долазио тамо негде од гробља ваљда и била је још једна, нека група, не знам који су, а ишли смо цик-цак, улуцу по улицу, одмах се пребацујемо на другу улицу исто док не освојимо, онда убацивање тако у другу и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, и у ове попречне улице?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Попречне све, да видимо да нема војника, да нема негде транспортер, тенк, нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је неко дао налог да пуцате у свакога ко се нађе на улици?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама је јуче Николајидис рекао да је Славко Ступар рекао Вама да пуцате?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам ја био са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Он је био са Алексидисом, не са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте били нека друга група?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам био код Воркапића. Ми смо били ту две групе кад нападамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Две групе са различитих страна улице, да ли је тако?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Они на једну страну, ми на другу и онда ми чувамо њихове куће, гледамо на њихово куће, они нас и тако идемо, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ступар и Николајидис су били тамо са друге стране улице?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви са ове стране улице?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ми смо са десне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте чули да је Ступар рекао да се пуца у све што се нађе на улици?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ма није био кер, где да се, ко да изађе на улицу, то је само тучено са кућа, разумете и из заклона. Ко ће, то звони, то пуши као пасуљ кад насјевате жито, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама Николајидис каже да је постојало неко, да су информисани Срби да не излазе на улице, а ови Хрвати нису знали, па се пуцало ко год се нађе на улици, отприлике знало се то нису Срби?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нико није изашао, нити је ко убијен тог дана, сем што сам видео пред економијом једног човека, није имао ваљда ни пола главе кад смо већ дошли, ту је граната погодила у кућу, до темеља је срушила и још доле испод економије, у једно двориште, да ли је то као камен, не знам шта је било, видео сам на дрвету исто је граната доле пала, неки плави џемпер и нешто и доле су два, жена и човек доле су лежали, а иначе ми никог ту тада није убијен тог дана. Е, другог дана ови што су ишли, заробљавали, те десило се ово, те пронашли тамо неке, ту је после дошао код Љубана неки човек са списом и шта ја знам, матичар, Љубане, молим те, да ли би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је вас предводио у том нападу? Да ли је постојао неко ко вас предводи?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па Воркапић ме водио мене, Воркапић и овај чупави, како се зове, Крњајић, како сам рекао, они су били СУП-овци, они су познавали људе, ми нисмо знали ко је ко, тамо је било можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је предводио тамо ове друге са друге стране улице од ових мештана?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Од мештана, ове где је био Алексидис?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То је Ступар био, Радојчић, Девчић, од ових других СУП-оваца, били су ови који познају, који су ту рођени, разумете. Ми смо ишли заједно да се видимо, онда знало се која је кућа. Испред неких је било оне дурунге, дрвеће, обележени српске, да ли су хрватске, углавном било је обележено неке куће и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Слободан Зораја, звани «Боро»?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: На ратишту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту са вама, ту при том нападу?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неки Душан Грковић?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам ја по имену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не знате.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја нисам познавао, само сам знао Ступар, не зна ни он како се лично зове, знао сам само Воркапића исто Милорад, да ли Воркапић Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је онај што је погинуо после?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да. Ја сам отишао, после не знам шта је било. Знао сам Љубана, у њега смо гледали, знао сам Радојчића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је трајао тај напад, до колико сати то траје?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па цео дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цео дан?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па цео дан, Тито док се нисмо спојили доле, то је било цео дан, углавном и до СУП-а смо долазили, онда летели су и до кукуруза и до гробља, углавном, чишћење је било само да, већ се смркло, да не изгину између себе и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли свим оним улицама или како или само једном улицом?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ми који смо ишли, ишли смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, ишли сте и попречним, а да ли знате правац којим сте Ви ишли?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, зна се да нас не убију отуд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него мислим знате онај центар села, па ту је задруга?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ми смо прво ишли овамо испод центра, од кукуруза смо чистили, разумете, од кукуруза претресали. Они су говорили, та кућа ту, те што смо похапсили, што смо одвезли за Товарник. Е, после смо ишли улицу по улицу док нисмо дошли до тамо до СУП-а, разумете, јер ови су одвели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ишли сте и том улицом?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да. Е после у центру, онда смо одатле ко је ишао, он је одлазио, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми јда ли сте бацали бомбе у неки подрум?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не. У подрум не, јер нам је Љубан рекао, стриктно нам је наредио, када смо ишли, када иде, када будемо сада, немој да будемо стока, немој да би се оштетиле куће, јер имамо много наших избеглица који су избегле, немој у куће да бацате и у подруме. У подруме посебно зато што су сада они успаничени, што су их гранате потресле. Тамо има каже мешовитих бракова, тамо ће и нашег народа да буде, сестара, тетке, стрине и шта ја знам, немој случајно у подруме да се баца, да би бацали бомбе. А друго, да бисте бацили бомбу у подрум тамо каква су та места, треба да се уђе у кућу, јер њима већином из куће иде подрум и доле где су вина и буради и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте бацали по двориштима?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: А у двориште сам бацио две, бацио сам код силоса тај што је гађао да не прелетимо пут и с преке стране у његову, у ону другу кућу и била су два чардака. Изгледа да су то биле и осматрачнице према путу, према Вуковару доле. Е, ту сам бацио, разумете, утишало се и бацио сам ту, рафал је ударио у Крњајића одавде у капију. Каже, шта је ово, замало не погубих. Не знам да ли је ту тада био рањен, он је овде огребан био, не знам и ја сам ту претрчао поново прекопута и бацио сам је до чардака. То су велика дворишта, разумете, то није неко двориште, тако да сам бацио скоро до оног чардака, тако се утишало и онда смо кренули даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ништа, ето тако смо дошли, те похапсили, одвезли смо их тог дана за Товарник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли сте улазили у неку кућу то при нападу када вам је тај рањен, тај из Чачка?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, унели смо га, не смеју ови, не могу, све се то уплашило и ја сам звао Коња, разумеш, не могу он кука, Алексидиса, пошто сам, другар ми, мислим из Панчева, ја кажем ајде доле, плаше се људи, ја кажем искрвариће, дај да нешто урадимо. Овај ми Крњајић каже, па где ћу,, нема доктора, шта ћемо, нека држи рану, зна, док пређемо до центра и ја сам звао Алексидиса, дођи овамо, разумеш, он пије тамо вино и смеје се, прави се фрајер, разумеш, а нама гори под ногама а нисмо пили целу ноћ воде, осушила нам се уста и онда он прешао је, зграбио га напред, ја за ноге и унели смо га у кућу ту, на француски смо га оставили и кажем, брате, издржи, не бој се, шта си се уплашио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била ту нека медицинска сестра да му помогне?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Они су били сви у подруму. Ступар је седео ту, овако је био доле подрум и Ступар је тамо испитивао и шта ја знам шта су они радили. Било је ту и деце и стараца. Аца је био, ту унутра сам тражио, има ли нешто да се попије брате. Каже има пива колико хоћеш, пиво оно за извоз, мало неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су изашли они из подрума?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, Ступар је рекао бежи тамо, разговарам, знаш. Кажем, дај ми пива, дај да пренесем и дао ми је, каже, ајде пазите сада ћу да завршим, да их саслуша, шта их је саслушавао, откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога то, те неке жене и ко је још био?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Жене и да ли је човек један био и деце је било ту, углавном да сам узео пиво, брзо сам прешао тамо код ових наших, а они шта су даље радили ту, његова та екипа, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли је тој жени неко узео паре, она прича да јој је неко узео паре?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја нисам знао да су узете паре, али када смо били у центру па је био неки комби, «тамић», овај путнички и сада када смо ишли шетњом, Љубан је, ваљда не знам ко је довео те људе, те жене, ту децу у тај комби и паковао их је у комби, а Аца је био испред тамо једно двадесет метара од тог комбија и једна је жена викала «он, он, ме је». Љубан је викао «који је онај, који је онај». «Он», показивала је на Ацу, «он». «Ајде жено божија како он, који он», знаш и тако да је утрпао у тај комби и одвезао за Товарник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта он?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па он ваљда да је узео паре, да су узели злато, накит. Он, тај главати, тај чупави, тај, разумете. Љубан је рекао, ма ајде, ма који онај и тако их је утрпао и ови су их брзо одвезли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи када су јој узете паре Ви сте били ван, нисте били унутра?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам ја ни видео да су они узимали паре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај њен неки, тај човек, шта би са њим?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Који човек?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па тај што је био у тој кући?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Матори, па они су били у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са њим било?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ваљда и он је отишао кући, ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се с њим десило тог дана, не кући?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ти из подрума људи и те жене, ја не знам, они су их довели тамо и стрпали у комби и за Товарник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него та ситуација када сте у тој кући и та жена и та деца и ту је тај човек, шта се десило с тим човеком?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, они су остали, Ступар је остао, Аца, два близнака, они су остали ту та његова група, они су остали у тој кући. Ја сам тражио још да нешто, рекох Ступаре, има ли нешто да се једе, рекох, хоћу да цркнем од глади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви отишли?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Морам с преке стране, морам код Воркапића, само смо оставили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имала та жена неки «Голф» у дворишту?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Био је бели пикап, црвена, то је «Застава» била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је узео неко тај «Голф»?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она каже да сте њеног свекра, сведок Љубица Адамовић каже да сте њеног свекра Мату Адамовића Ви, Николајидис и још неки одвезли заједно с тим «Голфом» и тај њен свекар је убијен и више никада се није знало за њега?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Никад ја са Алексидисом нисам у путнички ауто ту шетао и возио се. Он је имао своју екипу, имао је Ступара, имао је овог, како се зове, овај што је пуштен на слободу, он је имао своју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а зашто би та жена то тако рекла?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јер ја нисам са њима био, нисам ни учествовао када су они узели каже те паре, то злато шта су они, ту су близанци, они су били опасни, ако су они узели тог «Голфа». Ја мислим Аца би требао да каже ако је другар, ја с њим не говорим, али нека се закуне, кунем се у најмилије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који близанци? Да ли то неки из Пријепоља'?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, из Пријепоља, двојица онако момци, али су били ко ђаволи, свугде су шуњали, пењали се на гараже, гледали шта има. Кажем, момци изгубићете главе, шта радите. Ма, кажу, не брини ти за нас. Углавном су били опасни, дошли су како су дошли тако су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она жена је запамтила Вас и Николајидиса?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Та жена греши, здравља ми. Мене није сигурно са Алексидисом. Ако није заменила, али ја у ту Ступареву, кунем се, имам двоје деце, само што сам био ушао први пут, мислим нисам се ни вратио за тог мртвог, њега је донео близнак, довукли су га тамо, после смо га ми одвезли за Шид, Девчић и Радојчић и ја и Алексидис. Иначе, се уопште нисам враћао нити сам се враћао силосима, уопште се нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петроније, Николајидис нама овде каже да никаквог отпора није било ту када сте улазили, сем тог пуцања у Ђорђевића и можда пар места али не спомиње то митраљеско гнездо што Ви кажете, то у истрази је негирао то било какво митраљеско гнездо, каже то није било?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па гађали смо горе, видели смо две особе, горе је гађао овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли убисте горе неког?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па ја, ко да иде после да се пење по силосу, свако чува главу. Углавном утишало се, није више се пуцало, а ко ће да се пење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви причате ту о некој борби, да то пуца на све стране и јуче он каже никаквог отпора није било, могли сте колима да ушетате у Ловас? Тако каже.

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Није баш тако, јер оно је пуцато и не верујем да би баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели неког припадника Збора народне гарде?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је та борба, шта је то?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Али је пуцато са страна, разумете, ја нисам стварно видео..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да није неко од ваших група, ови други пуцао?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па не није могуће јер ми смо улетели по центру по улици али са страна, из оних жбуња, из оног кукуруза, разумете, пуцато је, не видим ја одакле пуца, не видим човека, не видим особу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли убисте неког тог дана?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па не, кога да убијем кад нисмо видели никог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неког на улици, у дворишту, из куће, испред куће? Ево тужилац тужи, овде двадесет њих побијено у кући, у дворишту, извођени на улице?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него шта?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ако су погинули, ако су погинули, то само од граната, то само од граната ако су изгинули, али ми да смо убили ту, ја нисам ни улазио у дворишта да би неког хапсио, ту сам доле те са Воркапићем, пошто смо ишли за Товарник, овде је настављено даље да чисте село и улетали. Ми смо отишли за Товарник ове да овоземо, а ја нисам ниједног видео мртвог сем горе

тог маторог и тог човека и жену, а ове друге гранате ја нисам видео тих пет граната где су пале, само те две ту, што је кућа та скинута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава тог дана? Дође ли Љубан у Ловас?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ту је био већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ дошао?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па да, он је, ту је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док ви тамо још сте у нападу, он је дошао или када, када је дошао?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па дошао је ваљда је чуо, откуд знам, углавном био је ту са возачем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви стигли у центар он већ ту стигао?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Он је већ био, па био је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: И ништа, онда смо ту се размењивали, упознавали се, онда су стизали неки добровољци када су чули да смо ушли, било је дошло одсвакле, из Београда, већ су оно упознавања и ово и оно, како сте браћо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то дешава, у?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ту у центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у центру? Има тамо више.

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Где је СУП, где је тај СУП, та месна заједница, они кажу да је то, где је држато на ивици тог села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта се даље дешава? Шта ви сада даље? Да ли сте Ви припадник чега, «Душана Силног»?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам био симпатизер, никада ја нисам био њихов члан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је СНО? А «Душан Силни» шта је то?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То је исто Јовићева странка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Странка?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па да, Јовићева странка, он је онда, ми смо га ценили, мислим био је добар човек и шта ја знам, мислим. Када год позове нека странка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта се дешава, долази Љубан, долазе неки други, шта ту се сада слави?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па ништа, весели смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вама, ко сада Вама каже где ћете Ви бити распоређени?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ништа се не говори него да се сналазимо јер ту нема спавања, мора да се чека, једна је група отишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је вама неко рекао да ли ћете бити полиција или где ћете, шта ћете ви да радите?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па са њима, што сви раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са којима?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Војска, ту да да са њима шта буду наређивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која војска, реците ми која војска? Да ли је ту било војске регуларне?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ма били су ови, како се зове из Ваљева, они су се представљали као жандармерија, ти што су дошли тенкови, транспортери, одмах су увече стигло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увече дошли?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па да, одмах увече сам видео ту паркиран тенк испод, већ су онда дошли, а када смо ми возили тамо те да предамо у Товарник, они су били једно три километра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и коме сада Ви припадате? Да ли полицији, да ли територијалној одбрани или остајете?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ма, ја сам само знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко сада Вама тамо даје задатке?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Када треба за нешто Љубан, Девчић, Радојчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубан, Девчић, Радојчић?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био Радојчић тамо?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па откуд ја знам. Углавном инспектор је, био је неки шеф, ја не знам после шта су они постали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то не знате?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ш та је Љубан то био тамо?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Он ми је био, он нам је био главни, како, ми смо, он нас је довео, он нас је обукао, он је горе оружје, он мисли онамо, он, шта ја знам. Ја знам за њега да ми је био командант, шта би он рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неком он командант?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Још неком? Не знам, њега су и када је дошла војска, онда је он са њима се издоговарао и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви обукли неку полицијску униформу?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, ја сам имао шарену униформу моју, али су нас натерали да будемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како шарену када сте задужили у Шиду СМБ?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Слушајте, ја сам имао моју шарену, тамо сам купио на бувљаку, боже мој и шта ја знам, онда је била мода шарено одело и ја сам обукао, рекао нам је Љубан, морамо сви да будемо једнообразни, да не испадне ту да смо ми сад неке формације, а ово војска, не знамо ни ко смо, ни шта смо, разумете, да се не

измешамо, да не изгинемо, да обучемо сви СМБ кад будемо освојили. Е кад уђемо, кад освојимо све то после се облачи како хоћеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви тих дана у Ловасу док нисте отишли искључиво поступали по Љубановом налогу?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па сам нисам смео ништа, претпостављам није смео нико мада било је ландара неких који су одлазили па су долазили ту људи, па су се жалили, Љубане десило се то и то, пљачка, крађа, жалили су се Љубану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли су Вам налоге давали Девчић, Радојчић?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Мени је само једном дао Девчић да преведем тог механичара јер Ацо није дао горе, каже дај ми папир, где га водиш. Ја кажем Девчић ме послао. Иди се врати да ти да написмено име и презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Радојчић?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Радојчић је нон стоп био уз њега, ту је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уз кога?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Уз овог, како се зове, Девчића. Они су као близанци, где се год иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они седели, њих двојица?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Имали су собу једну доле у СУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У СУП-у?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, а имало је и на економији исто једна њихова соба кад треба неком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то код кухиње соба та?

ОПТ. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Е та, та соба, овамо кухиња, е та соба и онда ту.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Приговарам на овакво питање постављено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приговарајте слободно, ја питам човека он одговара.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви га питате на начин на који ја управо хоћу да приговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро приговарајте. Ја сам питала човека да ли је код кухиње соба, а он каже код кухиње, а шта.

Бранилац, није се представио: Можете да га питате где се налази та соба, судија опростите молим Вас, а не да га упућујете на то да је то код кухиње, ја ништа друго, приговарам на тај начин испитивања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Очигледно Вам одговор не одговара па онда приговарате. Добро, реците ми.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Приговарам на овакав начин обраћања мени, зашто Ви закључујете да мени тај одговор не одговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Ви устајете обојица овако у дуету?

АДВ.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хоћу да заштитим колегу.

Бранилац, није се представио: Немојте Ви да ме штитите, нема потребе, хвала Вам.

АДВ.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Дакле, овај начин комуникације није уобичајен, ако је приговорено, Ви морате то да већу изложите и да одлучите, одбите приговор, нема никаквих проблема и питајте га и даље овако, али ми и ја посебно приговарам на начин како испитујете овог сведока тужиоца, ово није окривљени, ово је сведок тужилаштва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите.

АДВ.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево приговарам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете тај први моменат дошло је до, значи они долазе и кажете неки људи у задрузи доводе их?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Како неки људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажете тих дана неки људи су довођени у задругу?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, и долазили су и сами, било да Љубан или Девчић, ајде водите их на економију, идите горе, сада ћу да дођем или тако и онда тап, тап, тих десет приведе и ви морате да останете овде, морамо да распоредимо, морамо да направимо ред и тако, разумете. Онда тако да су остављали, е после ја мислим тог 13.-ог да су ове, те старије као ове све који су млађи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је та касета приказивана коју сте поменули?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Она је приказивана чини ми се 12.-ог увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 12. октобра увече?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да су нашли и не знам ко је донео. То је било пет касета, али ову што су нам показивали када је млатарао он рукама и били су још њих на бини, има ту нека трешња, ово оно и онда смо ми препознали, тај близнак један сам га препознао, наслоњен је био на трешњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми ко је присутан приказивању те касете?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па били смо сви, био је Аца, био сам ја, били близнаци, били ти добровољци, било нас је крцана та соба. Јер та соба ту се и спавало, то је једна дугачка а били су кревети, можда једно десетак кревета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко је присутан био од ових мештана?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Кад су испитивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, када је приказивана касета, да ли је био Љубан присутан?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Радојчић?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да били су, сви троје су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Девчић?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: И Девчић и Воркапић и тај, како се зове Крњајић, били смо сви јер то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта они Вама кажу приликом приказивања касета?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, говорили су тај, тај злоћо, злочин да је он учествовао са овима, треба да се испита куда су ови други отишли тај и тај, они су знали поименце, разумеш, да се приведе тај пошто нису хтели да признају горе претпоставимо тај механичар, онда још један мали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам конкретне налоге давали за привођење одређених људи? Да ли кажу тог и тог?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, иди тражи по имену тог и тог, претпостављамо доведите ми механичара, доведите Ивицу оног непознатог, а тај је био у Вуковару. Он је послат ту као МУП-овац да им помогне на испомоћ, он је био најопаснији минер, а тако је и изгледао невино, после нам је механичар рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је слао неког мештанина са вама да иде, да вам покаже кућу?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, не, али ја нисам ишао по кућама, али је све морао да иде и неки мештанин, јер ниједан ту није знао овај добровољац, јер морају и ти људи који су избегли, ти мештани одатле, они су знали те газде своје комшије, каже тај и тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава са тим људима кад Ви их доведете?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: На економију горе и онда после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи на Економију горе?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па на економију у притвор, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Притвор, је ли?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да. И док не одлучи Девчић, Љуба и ови шта ће се са њима, разумете. Да ли се води за Товарник, за Шид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то одлучивао шта ће се са њима?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па Љубан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубан, да ли је одлучивао Девчић?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па добро он са њим, али мислим да није преко њега смео Девчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Радојчић?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па шта, ја мислим тако сам га сматрао он је као пинчек био уз њих и шта ја знам, он је морао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту главну реч водио?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па Љубан, Љубан је био нама Бог, шта ја знам он, он нас је и довео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко чува тај затвор, да ли чувају?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Горе је Аца био, после је приступио «Аждаја», ово оно, то је формирано да чувају те притворенике, смењивали су страже исто ко што код Љубе тог из Краљева, исто су и они држали страже и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли неко туче те заробљенике?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па шта ја знам да ли улази, не знам, ми смо тукли 13.-ог пошто смо гледали то, те касете, онда када су их они раздвајали, онда смо казали шта нисте ви, јесте видели сада, разумете и онда смо их водили да виде се и онда смо их ту мало шамарали, разумете, шта да радимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад то?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам тукао по ногама, ја сам имао палицу, па су мислили да сам Бог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју, ону полицијску палицу или?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, дао ми је тај један близнак, то је била нека немачка, а они су заробили од тих, немачка нека танка овде сјајила се напред, нека немачка каже да су заробили негде где су били на ратишту и поклонио ми. Ја сам ударао по ногама, жао ми је било по глави и шта ја знам, ајде да учествујем, а и да делује да је више војске, мислим ја сам се тако понашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте некада добијали налог да приводите људе у, кажете код Месне заједнице тамо да је био затвор, јесте добијали налог да тамо неког водите?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тамо смо одвели ове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па послати су код Љубе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ти што су одвојени, ти што су били опасни, што су учествовали у прогону. Те смо одвели тамо, тада сам једном био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које, те неке опасније?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, да. Ти који су учествовали, које нам је рекао Девчић, тамо на телевизор и Љубан, тај, тај, тај и после их је питао где ти је онај, шта ја знам, они су се знали, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то када кажете Љуба, мислите на кога? На?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Код Љубе овог из Краљева, тај, он је био доле као стража, као што је «Аждаја» био и Коњ, Алексидис на економији..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У задрузи?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, код кухиње, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овамо је био овај?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Овамо је био тај Љубан за ове опасније пошто је ту био као неки подрум да не могу да побегну, а тамо је могло да се побегне и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та кућа где кажете да је ту милиција то, јесте доводили људе и ту?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ту смо доводили то је главно било. То је у центру одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ту смо довели, када нам кажу идите, доведите тог и тог, идите доведите Ивицу што нису знали да је он главни минер за све то, да је он полицајац, МУП-овац, онда смо доводили ту па им је он говорио где, па показивао на касету, е онда морали су да признају све, јесте био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је говорио?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па нас пет, шест ту, близнаци, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте их испитивали?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, не да испитујемо, покушали смо да учествујемо и једном сам ту био да учествујемо и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко их испитује?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Девчић и Радојчић и онда после Девчић, изађите напоље, изађите напоље, тако да више нисам учествовао, нису нам дозвољавали шта они причају са тим људима, било је неких људи које су пуштали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било некада да неко ту буде, па да их тучете унутра? Не Ви, него неки други добровољац или?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да се истуче?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па било је, било је један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било и у присуству Девчића и Радојчића?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па јесте ту, разумеш, ако га удари онда и ми ко керови оно на стрвину, знаш. После нам нису дозвољавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта они Вама, да ли реагују они на те Ваше поступке што Ви ту њих тучете?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, само кажу доста је, ајде изађите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доста је, је ли?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ајде изађи напоље и онда ваљда они их обрађују, немој да их зовнемо, ако их зовнемо неће ти ваљати, после шта ја знам шта су они са њима разговарали и ко је после, углавном нису нам дозвољавали да присуствујемо разговору шта су они њих испитивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била у тој кући где кажете да је милиција, да ли је то била нека њихова свима заједничка канцеларија или је свако имао своју?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ту је Љубан, бар док сам ја био и Радојчић, заједно су били, то је била једна соба и овамо су били кревети, а било је у подруму доле исто кревети, разумеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Девчић где је?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па исто је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих тројица, значи у истој канцеларији?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тројица, када један, ако оде Деветак за Шид, Товарник ово оно, остаје Девчић, углавном никада није остало празно, увек је неко остајао ту, ако ми одемо пошто смо носили овог мртваца и ишли код тог, једном смо ишли у Митровицу, не знам ког датума 13.-ог или, да, да 13.-ог смо ишли тог да обиђемо и вратили смо се разумеш, онда остане Љубан доле или од ових неко њихових тих полицајаца или Воркапић или, било их је једно десет, једанаест тих момака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Петроније реците ми оног дана 18. октобра, да ли знате шта се десило?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па чуо сам али ја тамо нисам тад присуствовао, ја сам отишао 14.-ог Ја сам три ноћи спавао, спавао сам на економији, ако сте били тамо неко, ако сте ишли, да Вам објасним, од кухиње напред терасом са леве стране била је соба, ту смо прво оно вече спавали нас једно десетак, петнаест можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро реците ми 18. октобра, да ли сте били у задрузи у оном где је механичка радиона, у оном дворишту?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, не у оптужници пише, али ја нисам уопште био ни 18.-ог ни 17.-ог нити сам ја са тим Костом, пише да сам био са Костом, да сам ишао тамо тукао и изводио и убијао и у непознатом правцу, не,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам тог Косту први пут видео 14.-ог тада када смо ишли да близнака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Ви сте у истрази спомињали да сте били тамо, спомињали сте да сте тукли Ви, али да нисте користили нож, а да је тукао и Николајидис?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па тукли смо сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су тукли Коста, Никола?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па сви смо тукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли да сте били и да сте их све тукли, али да нисте користили нож?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нас је било једно тридесет, разумете, али то је било 13.-ог а не 17.-ог и 18.-ог то што пише, то је погрешно онда, јер ја нисам могао да се сетим датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама тужилац ставља на терет да сте тог, значи 18. октобра, оног дана.

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам, деце ми, ја нисам ни био тада тамо. Ја сам се вратио кући на посао, ја сам радио и дан данас се водим да радим, ја сам се вратио кући већ тада, они су остали сви ту да узимају куће да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нисте ни били у Ловасу?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја тада нисам ни био и да сам ја са Алексидисом узео тринаест хиљада, да сам ту жену и тог човека, да ми је да га видим да кажем ко ти бре узео, јер сам сујеверан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у истрази је пуно сведока саслушано.

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И један добар део сведока је Вас, онако некако сте се истакли, па Вас је запамтио да сте ту били, па је рецимо Љубан Деветак у својој одбрани тврдио да се посебно истицао Петроније, као луд је махнитао ножем, то је Љубан рекао?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Знате зашто је он то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Он је рекао што сам једном добацио његовој куварици, тој швалерки, рекао сам шта, нема вам момка, касни, то је било 10-11 сати када сам дошао на кафу, и она ме је одбрусила, да ли је она била Хрватица не знам, жалила се њему и отад је он мене омрзао, каже што си ти дошао овде да бариш женске, да се жениш, а ја кажем, извини нисам знао, каже то је моје парче и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро значи Александар Николајидис је исто рекао да сте били, да сте доста њих изболи ножем тај дан?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лаже и он?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Лаже, лаже не соли, верујте ми судија. Мајке ми, живота ми, тај Алексајидис он лаже, он са мном не говори. Он са мном не говори што сам га истерао из моје куће када је довео оно дете тамо код мене, ја кажем јеси нормалан и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро он лаже не соли, а овде има неких сведока из Хрватске који су, Јосип Антоловић, Иван Мујић, Златко Тома, Влатко Палијан, Јосип Сабљак, они такође тврде да сте Ви боли људе ножем. Овај Златко Тома тврди да сте њега уболи?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па што би боо када сам имао и пушку, имао сам шта сам зажелео. Зашто би се иживљавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па што би ти сви људи?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја прасе нисам заклао човече, а да бодем, па пре бих пуцао у човека, него да бодем. Ја се грозим ножа, верујте ми, ја сам га носио као војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не само они, рецимо ту су били и неки добровољци присутни, Славољуб Ивановић такође тврди да сте боли?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Можда су замишљали да сам ја такав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Слободана Марковића званог «Бане», исто добровољац, и он тврди да сте боли људе ножем?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам ко је «Бане», одакле је тај «Бане». «Бане» одакле?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја Вам спомињем који Вас, шта је који од сведока.

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Али не знам, ја њих не познајем. Можда су мене видели и зацртали пошто ми је фаца таква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па велики број људи Петроније Вас помиње, баш везано за ту ситуацију и за то да сте боли људе ножем, да су неки крварили, да је један Бошко Бођанац убоден у трбух?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: У стомак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, спомињу неки други људи да сте неки новац узимали том приликом?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ни у ког, никада. Имам двоје деце, кунем се у децу моју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту су они седели на тим клупама, а Ви сте од њих тражили, односно од неког Златка сте тражили, значи од тих људи да он прикупи њима новац, а да сте на крају Ви сав тај новац узели?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па ту је нас било педесет, како ја да узмем сам тај новац, нисам ја могао све да радим и да бодем и да тучем и да узмем новац, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па реците ми много Вас људи спомиње да сте присутни ту?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па ја сам био присутан, ја сам њима давао и цигаре, ја сам чак носио и пиво па ми је хтео Девчић једном да разбије главу, шта ти се са усташама дружиш горе, шта ти изиграваш, какве ти цигаре, па сам ошишао дечка тог, ошишао дао сам му «ЛМ-а» бокс тражио је, има ли да се запали, био ми је симпатичан дечко, разумете. Дао ми је три хиљаде, каже ево ти дај имаш ли цигара, реко имам али не смем од овог команданта мог, од Девчића и ми смо ту мували, ја сам му давао да запали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми овде тужилац Вас тужи да сте неког Јосипа Туркаља ножем шишали?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па то је тај дечко, ја сам њему дао цигара, то сам хтео да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Продао сам, тад и то је он био на тераси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када тад?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па то је ваљда другог дана кад смо носили те, кад смо помагали да се утоварају ти мртви, кад је овај молио Љубана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам 18. октобра, тог дана када су они?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, то није било 18., ја нисам ни био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па реците ми том приликом да ли сте?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тачно ово што пише у оптужници, да сте га шишали ножем?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам ножем, то лажу, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него шта?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Него су биле маказе на оном, од кухиње на оном прозору и рекао ми је Девчић шта ти шурујеш са њим, шта ти, јеси за нас или си за њих, па кажем дечко ми тражио цигару, дајеш му цигару каже где како се понаша ко мангуп, разумеш, ајде га ошишај, ма нисам ја брицо да га ошишам, води га на шишање. Ја сам га одвео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Девчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешава?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То је било 12-ог-13.ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 12-13.?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам за 18. октобар?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ма нисам био ту уопште 18.-ог верујте ми, нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Вас у вези тог шишања и Јосипа Туркаља спомиње исто много сведока.

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То је одмах први, други дан је ошишан тај дечко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помиње Вас сведок Иван Мујић, тврди да сте шишали. Помиње Вас Владо Бошњаковић, помиње Вас Милан Радмиловић, помиње Томислав Шелебај?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте иначе у истрази тврдили да сте тада били ту, да сте.

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: 18.-ог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте претходну ноћ гледали ту касету и да сте тада ишли те људе тукли зато што сте на касети видели који су?

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па ја нисам 18.-ог ни био, ја можда се нисам сетио датума, нисам знао, али кад сам враћао филм.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево Николајидис јуче прича да јесте били.

ОПТ.ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па Николајидис лаже, ја са њим нисам нигде ишао, он је лудак, био је, ја сам му стално поповао како

треба да се ратује, да не смеш заробљеника убити, да мораш помоћи рањенику, да мораш га предати другом уколико нема оружје, не даје отпор, разумете, а не убити или шта ја знам. Каже немој ти мене да учиш памети, ти ћеш ме научити, тако да је бежао од мене. Рекао сам, немој да пљачкаш можеш да погинеш, чујеш убиће те неко од наших и шта ја знам. Немој да ме учиш, бежи и стално је бежао од мене ко ђаво од крста и са њим нисам нигде био. Ја сам молио Бога само да идемо, молио сам га два сата ајмо, ајмо кући, ајмо молим те да га не убију, после би убио мене Никола његов брат, а ја нисам, нисам се могао да сетим а ја сам три ноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Николајидис јуче нама прича да сте те људе које је Љубан тражио да се склоне, да сте их Ви одвели?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Лаже, ево Љубан када буде дошао и Девчић и Радојчић и Косијер, тај цвикераш, кунем и у њихову децу, а ја се кунем у моју децу, да је и Алексидис одвео, Воркапић и Ступар и то је седео Коњ на десној страни, а Ступар на левој, разумете и онда поносно онако као горила неки, ја сам му рекао, да пази шта ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то људи одведено тада?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Троје, четворо, то је била «Пеглица» и они су их натрпали у ту «Пеглицу» и одвели су их према економији. Сада, да ли су их у економији или кућама послали или су нашли негде где ће да их воде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, који су то људи?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, откуда знам, ја никога тамо нисам познавао, никога, него што сам се упознао са овим Туркаљем, што сам му продао цигаре, платио ми дечко и што сам одвео доле да га ошишам. Када сам га ошишао и вратио, Девчићу кажем, јел добро, онако лепо, да Вам кажем, извини, ћути, наредио ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте причали да Вам је Љубан наредио шишање Јосипа Туркаља?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, не, не, мени је Девчић, нисам, можда сам рекао, али мени Љубан није наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, сведок Љубодраг Јелић тврди да те из тог затвора у Месној заједници сте извели Ступар, Аца, Петроније, Коста и још један високи и ти се људи више никада нису вратили?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Из СУП-а, из СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, из затвора, где Ви кажете да је он чувао затвор?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Он лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лаже и он?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јер он је лично предао, предао Аци, Аца је отишао и Аца је, док је Воркапић стојао то и Ступар, он је извео их и набио у кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви нисте учествовали?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја бих да се суочим са тим Љубаном, па да му кажем, јер њима је предао, а друго, ако је човек овај Љубан и овај Девчић и Радојчић, ако су људи, сви смо стајали када су их одводили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Сви су стајали, и Љубан и Девчић када ми је после Љубан, зато је био љут на мене, раздужи пушку, тако ми је строго рекао, раздужи пушку, ти ниси за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто љут на Вас?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па зато што нисам хтео да извршим да ја одведем, где да их водим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да извршите, шта је то требало да се изврши?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па да идем да их одведем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: У амбуланту, па рањени људи, не знам, негде да их стационарирам, негде да склоним, да не дође војска, да их не види такве, да пита шта је то рађено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то требало да их водите, да их склоните?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам, зато кажем, нисам ни хтео, нисам ни хтео, јер нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекао Вама Љубан, где те људе да склоните?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Одведи, јел требам ја све да вам кажем шта треба да се ради, јел требам све, ти много филозофираш, Петроније, ајде раздужи пушку и одвео је. Овај је отишао, сели су у «Пеглицу» њих двоје и одвели их на економију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко то посматра све када ви одводите?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Сви су посматрали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сви?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: И Девчић, и Радојчић и покојни «Аждаја», чујем да је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где они то стоје и одакле посматрају?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ту пред СУП, ту пред она врата, ту је било лепо и ту има паркинг, ту смо сви, зато што смо одоздо дошли када су ухапшени ови, а они сви одвели, сви и војска, била је Косијерова, али Косијер је био с оне стране код куће где је спавао, само ако хоће да каже, ако није пролупао, разумете. Сви су стајали ту. Ево ја их кунем у децу и у децу се своју кунем, да нисам одвео ту четворицу, разумете. Он мени да је рекао за Шид, за Шид, кола, болница, откуд ја по Ловасу знам где му је амбуланта, ја да их водим. Имао је он тамо своје комшије, зашто их није послао. Да ли је он мислио да их убијем или нешто, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Марија Ђаковић каже, десет, петнаест људи, међу којима и браћу Павлић, води Петроније од задруге и премешта у затвору Месне заједнице.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Сви смо ишли, било нас је тридесет, брате, не само Петроније, било нас је једно тридесет, било је пуно двориште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, за ову ситуацију када су премештени из задруге у подрум у Месној заједници, каже, Ви их премештате? Она је видела Вас да водите.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Она је видела, зато што сам упадљив и можда и по береци, јер једини сам имао црвену беретку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који то сви их водите, кажете, сви смо били?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Био је и Коњ, био је «Аждаја», био Воркапић, био Ступар, био, сви смо били бре ту и ови Старчевци и Мађар неки из Дебелаче и, не могу се свих, и «Таки» и шта ја знам, не могу се свију да сетим, јер није то двоје, троје да иду, нас је било ту двадесет, тридесет, бре, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, вас двадесет, тридесет, водите њих?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ето да се нађе неко, шта да радиш, сви су хтели да се покажу, ти што су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта, где их водите, где ће?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тамо код тог Љубе ту у подрум те опасне, да не побегну, да, ето и они имају шта да раде, да чувају то, шта ја знам. Био сам када су их одозго одвели, али то уопште, 18.-ог, 17.-ог, ја нисам могао да се сетим, овде сам имао времена, да сам једну ноћ спавао на економији, прву ноћ, другог дана пекли смо прасе тамо, дао нам један човек два прасета, пекли смо тамо код Аце и Ступара, треће вече чувао сам овога што смо агрегат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овде је саслушан у истрази један сведок Ђура Антоловић. Тај Ђура Антоловић прича да су њега испитивали Радојчић и Девчић, да га је Девчић тукао пендреком, да су му претили да ће довести Петронија, да сте Ви дошли, па сте тог човека уболи ножем два пута у ногу, а да сте, потом, тог човека одвели до његове куће, бацили бомбу у његов подрум, заједно са њим, значи када је он ушао и да је неким случајем он ето преживео?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То је чиста лаж, то је чиста лаж, а нисам никада видео код тог Девчића палицу. Он ако је лупио шамар и тако, за косу ако нешто, што лажеш, тако када пита, а нисам Девчића никада видео да је он узео, да је имао палицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада да је Девчић некоме лупио шамар?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ударио је, али не знам те људе, он јесте ударио, ударио га по глави, кога лажеш, јер он је увек био педантан, то је за њега било, из понижења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада да је Радојчић некога тукао?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не могу да грешим душу, нисам, нисам, мајкеми, јер они су били тамо да испитују, онда, ако треба нас зовну, од тих добровољаца који су били, они изађу, хајде мало убедите их, нешто треба да испитамо, да ми убеђујемо исто, били смо паметни, боље ти је глава на рамену, будало, кажи, кажи шта те пита, уради и немој, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у истрази је саслушан један сведок Јосип Кувајџић. Тај сведок тврди да је био испред зграде милиције, да сте били Ви и Баста и да је.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Баста?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баста, да ли знате Милорада Бастају, званог Баста?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Из Панчева? Бастаја, који је довео групу? Он је дошао, он је дошао други дан, довео га Љубан са комбијем, он није ни учествовао у нападу, тај Бастаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у нападу, него.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: После, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас је видео испред зграде милиције, вас двојицу?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Видео је, причали смо у кухињи, ја сам био мало попио, каже, Петроније, треба да одеш кући да се одмориш мало. Ваљда му се неко жалио да пијем, јер ја сам био истраумиран, требао сам да будем мртав и мени је то ушло нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и прича да сте ту били вас двојица и да је био један Стјепан Лукетић са вама и да је чуо разговор између вас, да сте причали, Баста је рекао, ионако ћемо га ликвидирати?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Бастаја је рекао, мени рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је чуо тај разговор и да је после тај човек ликвидирао, а исто тако и његова жена?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, не знам, а друго, са Бастајом само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате овог Јосипа Кувајџића?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Хрвата, од тамо? Не знам, не могу да се сетим, можда га и знам, можда сам се једном с њим, ја сам са пуно њих седео, ту пио пиво или понудио цигаре, имате ли и тако, причали о свему, шта се ово дешава, ђаво га, шта и тако жалио се, шта се дешава, нисмо ми криви, политика је та, ето тако неки разговор, иначе, ја не могу да се сетим. Сетио бих се када бих видео тог механичара, када бих видео, претпостављам тог касапина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, ту акцију коју Ви спомињете, да сте имали тамо што идете у тај виноград и то, када је то било, ког дана је била та акција?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, то је било 14.-ог, када сам ја отишао кући, када ми је рекао Љубан да одведем те што су рањени, од бомби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте отишли кући?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: 14.-ог, ја сам ту три ноћи спавао и 14. смо ухапсили те иза брда, разумете и онда ја бих остао још ту, још би он мене ту оставио, ти си филозоф, рекао ми је неколико пута, ти само филозофираш, правиш се луд и ја треба све да вам урадим, што сте долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи, да ли ја треба све да вам објасним?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да вам урадим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то подразумева?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, можда, да их протерамо, можда, шта ја знам шта је он мислио, углавном није директно рекао, требам ја да их протерам, да их побијем, да их ово, оно, то ми је говорио, разумете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, опросите, ово је право, школски пример навођења шта треба да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ово је примедба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нека призна човек све одједном да Вас не мучи, ни нас ни Вас, реците му да потпише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ушло је у транскрипт и како гласи питање и како гласи одговор.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја сам зато и напоменуо да је школски пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видећемо.

Бранилац, није се представио: Судија, већ када смо код тога, пошто ми не можемо да пратимо више ово суђење на адекватан начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците ми, тих дана када је, када кажете Ви одлазите, он Вам?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: 14.-ог сам отишао негде у 1, 2 сата, тако, сећам се када је рекао, хајде пожуре, Петроније, изљубио сам се, пожуре да пређеш пункт, да пређеш пункт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви то само били значи четири дана у Ловасу?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, али био сам у Товарнику исто три, четири дана, јер ја сам радио, ја сам стални радник, возач и онда када треба тако, када затраже негде на ратиште, опасно, да се спаси народ, да се извуче сиротиња, ово, оно, оно је била кукњава онда, на телевизији и као што Слоба каже, ко је Србин и српскога рода, нека

браћи помогне у Крајини, у Хрватској, то је нешто у мени било ушло, шта ја знам, тако да нисам ни жалио свој живот, ишао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Петроније, реците ми, да ли су биле неке по кућама неким беле плахте или да је неко носио?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, то они су причали да су то после, да су то они после радили, а док сам ја био, нити је постојао неки добош, нити неки разглас, не, не, то нису били, нису, само сам видео испред неких кућа, она два дрвета, оне дурунге, како их зову, е сада, да ли је била хрватска или, не знам, то када смо ушли, када смо улетели, значи ја сам их видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су носили неки људи неке беле траке око руку и то?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам био када су они њих обележавали, ја нисам тада био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд знате да их је неко обележавао?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, причао ми је «Таки», причао ми је Алексидис после тога, разумете, да је то све било обележено, па, Љубан, Љубо ми је причао тај, он је био дошао са Алексидисом, са Кризмаричком и његова два та другара су дошли код мене на вечеру. Ја сам казао, шта си дошао, лудаче, и то када смо причали у кафани, то ми је рекао, каже, ма која је дисциплина тамо, шта су они успоставили, ред, мир, шта ја знам, а док сам ја био, нико није везао то, нису обележавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто је Вама Љубан рекао да они људе морају да склањају, шта, о чему, због чега?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам ваљда, да не би војска, да га не би оптужила шта се ради, да ли, можда није се смело тако нешто да уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која војска, да ли је било ту неке војске?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, улетео је, први је улетео тај пуковник, тај, жандармерија, они су се представили, ти њихови момци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Из Ваљева ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: И они су дошли оданде, транспортерима из Товарника, одмах су дошли за нама, после су долазили неки други, трећи, неки су, откуд знам. То се накрцало, то није се више знало ко шта ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се од те војске нешто крили ти затвори или је да се не виде повређени људи, о чему се ту радило?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Откуд ја знам шта је он мислио, откуд сам ја то знао шта је он мислио. Можда је мислио, полиција долази војна, можда, откуд сам ја знао шта је Љубан мислио, он је увек био строг, разумете, љут и тако, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Дарка Перића?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Он је тог дана када сам ја отишао, он је долазио. Имао је шапку, имао је двојицу са страна, да ли су били поручници или неки водници, немам појма, знам, држао је до себе. Упамтио сам га по понашању и тако, али само сам га једном видео, једном ту и казао, шта не поздрављам, мислим да се качио са мном, зашто га не поздрављам, ко си ти да те поздравим, то када је дошао први дан, то када је ушао. Кажем, ко да поздрави, јер ја сам био љут што ме Љубан псовао и још да те поздравим, није то војска, да те ја шапкирам и мирно стајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има неких питања, чланови већа?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Имам ја кратко само. Овде у оптужници, председник већа Вам је рекла да стоји да је том приликом напада, 10. октобра, убијено двадесетједно лице. Ви сте рекли да сте видели неколико мртвих?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Видео сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли су то били неки борци или цивили?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Цивили су то били, тај матори што му је кућа била ту, да кажем матори, лежао је на стомаку, није имао пола главе од гранате, кућа му је скроз.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И још, добро?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: И када смо ишли када нам је Љубан рекао да помогнемо тим људима да се покупе ти људи, лешеви, да се спакује и да се помогне да се носе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Који ти људи, колико лешева још?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, они су довели још однекле, откуд ја знам, на трактор, па да узму и тог човека и да узму доле још.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесу то били цивили све?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Цивили су били.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нико није био у униформи?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, био је само једино онај близнак, али он није био мртав, он је ухапшен.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Значи, никога нисте видели убијеног тог што се бори против вас?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: У униформи?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да, што пружају отпор када ви улазите да ослободите?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисмо, јер они, вероватно су се испресвлачили, на брзака, јер ту су у СУП-у били кревети и у подруму и на приземљу, значи да мора да су ту били људи. Е сада ја на Гумару нисам ишао, каже да је и тамо било. На гробљу, да је и тамо било неке.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко каже?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, Љубан каже.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Љубан каже?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да су и тамо, да све куд су им пунктови.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А јуче нам је оптужени Николајидис рекао да су Срби били обавештени да се склоне, да ви долазите. Да ли Ви знате нешто о томе?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Воркапић је рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Вама?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да знају Хрвати, каже, колико нас иде, каже, нас само 172 иду, побили би нас као вашке, јер добри су борци и шта ја знам, разумеш, овај, каже, јавили смо, јавили смо, обавестили смо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Кога?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Обавестили су своје да се склоне, разумете и водили су једног који је знао пут, као фора, то по мојој процени, водили су, ноћу смо ишли и онда је негде до пола пута, шта ја знам, један, два сата ноћу, сели смо да се одморимо и само, запуца пушка, ц, ц, ц, рафал.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А ко је обавестио хрватске цивиле да се склоне?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Побеогао је један, тај што је, што су га водили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, питам Вас, да ли је неко обавестио хрватске цивиле да се склоне?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, тај што нам је побегао, што је знао пут, Хрват тај што је био затворен у Товарнику, разумете, разумете, што смо га били повели, уствари, што су га они повели напред, да покаже пут, разумете, а то је била фора, то је била намештаљка између њих неко и они су пустили тог да ја, могли смо да изгинемо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Тог једног о коме сте причали?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: А?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Причали сте, још једно питање, причали сте да сте Ви овог Николајидиса едуковали како то треба, правила ратовања да се поштују.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да не сме нико да се убије.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ако си рањен, дужан, не даје отпор.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А да ли сме да се туче неко палицама и тако даље, не сме да се удара?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да ти призна ако га ухватиш.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То сме?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То сме, али ако га заробиш, не смеш да га убијеш, да га свом претпостављеном.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А Ви кажете, ударали сте, тукли и Ви присуствовали када су ударани. Ти што су ударани, ко су ти, какав они статус имају, да ли су то цивили или неки ратни заробљеници, по Вама, шта су они били, ти ту ухваћени?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Заробљеници.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли су били наоружани, па су заробљени у борби?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, нису, то је све бачено оружје, пресвукли се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А где су заробљени, одакле су доведени ту?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па нису, били су у кућама, као цивили смо, ми нисмо криви.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Заробљеници су из кућа доведени?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ваљда су из кућа, долазили су они сами.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Шта су по Вама, цивили или ратни заробљеници?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Они су ратници, али ратни заробљеници, ја сам тако сматрао, јер сваки је ваљда за своју земљу, за свој дом, да се бори, то су борци били, гарант.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То Ви претпостављате или знате, шта?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, признали су неки, чуј, ја сам био, ја сам бацио пушку, ја нећу, ја нећу пушку, ја нећу да се борим, тако су се вадиле неки, а када смо видели шта су причали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте Ви њих испитивали?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте их испитивали, шта су?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам ја, али испитивао их је Девчић, шта ја знам, мислим, ја нисам ни познавао те људе, шта ја да знам, да испитујем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А каква сте Ви овлашћења имали?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ми смо били потрчко.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ви лично?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Курири.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не испитујете, шта Ви треба да радите?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ако ми каже нешто, доведи овог, одведи овог, однесите тог мртвог, као што смо га однели за Шид, обиђите ови, идите до Товарника, тако, као неки курир, како да кажем, курири и тако. Једино нисам хтео да идем по кућама, бојао сам се, ишли су други. Када ме је слао, ја кажем, знаш шта, старији сам ја, немој да, јер сам се стварно бојао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања, да ли има? Тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте кренули у напад Ви и добровољци из «Душана Силног» и неколико мештана који су ишли са вама. Колико вас је укупно било учесника у том нападу, отприлике?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не бих знао да Вам кажем, али ми је рекао Воркапић када смо били у кукурузу, када смо тако одмарали, пушили, каже да знају ови Хрвати колико нас је, побили би нас, жене би нас побиле. Ја кажем, па колико нас има, каже, 172, толико, само нас толико, а рекли су да, велики отпор ћемо имати, разумете и онда у три групе су поделили њих, онда Тито и не знам још ко је водио ту трећу групу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, колико је отприлике бројала та Ваша група у којој сте Ви били?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, јебем му мајку, једно тридесетак, ето, шта ја знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је сутрадан дошла у Ловас још нека друга група добровољаца?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Увече су већ дошли, донели кокарде, ознаке, неки Качаревци отуд, знам их, то су се накрцали када су чули да смо ушли, е онда су ти јунаци, елем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је њих отприлике било?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, једно двадесетак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А знате ли, ко је њих предводио?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Све је морао да доведе Љубан, али ко је њих предводио, сви су у групи добровољаца, само се, ко ће кога да води, ко ће где кога да распореди, шта ће ко да ради, ви ћете ићи, води их тамо, на гробље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви некога знали из те друге групе, лично по имену или надимку?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам по имену, али знам их све, они су из Качарева, само знам један што се зове Војвода и не знам, Ивицу знам, један Хрват, суви, ради парна грејања, а иначе овако их све знам, зато што су код нас странке, све једна до друге горе, воља вам да се пријавите у «Силни Душан», вољни Војислав, вољни Вук, знате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте једно лице по надимку «Аждаја». Којој је он групи припадао, да ли сте Ви њега знали?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, ту сам га упознао, ту сам га упознао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Вашој групи или у овој другој групи, којој групи је припадао?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Није мојој, он је са Ацом горе и са Ступаром, они су формирали тамо групе, мало опасније, мангупи где смеју да улете и то је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули за неко лице под именом или надимком Коста?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, то је онај Коста ту што седи, тај високи, он је, тада сам њега упознао 14., када смо ишли доле на виноград, разумете. Њега сам видео, ја са њим нисам причао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули за нека лица са надимком Боксер, са надимком Никола или нешто слично томе? Да ли сте познавали некога од ових оптужених лица, Јована Димитријевића?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, он је први дошао са тенковима и транспортерима. Он је дошао ту и са Љубаном је причао, пио кафу, ово, оно и тако, шапкаш оно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је припадао некој Вашој групи или некој другој?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, он је ваљда у договору тамо, ваљда је пре знао Љубана, ја сам мислио да су они бацили гранату.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали Сашу Стојановића?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Саша Стојановић?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте га упознали, да ли сте га тада познавали?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Драгана Бачића?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па он је био испред мене, он нас је водио тамо. То је тај што је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Зорана Косијера?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Знао сам њега, ко њега не би запамтио, рекох, ко доведе овог лудака, исти је такав био, Боже ме сачувај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања, хвала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисам, претпостављам, можда је и рекао, али ја нисам сигуран, па се извињавам унапред, рекли сте да вас је неко предао Љубану Деветаку, ко?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Предао?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ко?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када сте кренули пре него што сте пошли у акцију, били сте у Пазови, били сте тамо симпатизер странке?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Овај, Јовић, ми смо дошли код Јовића, у странку.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где сте били смештени у овом Товарнику?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: У једној кући на ћошку, с преке стране је била пумпа, пумпа и црква.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко је рекао, Ви сте, кажете, били ту два, три дана, па сте били нестрпљиви, па сте хтели да, али ко је рекао да не можемо без војске, не можемо сами, помоћи ће вам војска?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не не можемо сами, не смемо без војске ништа да радимо, јер ми нисмо формација.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А која војска се очекивала и одакле?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам, ваљда он зна, откуд сам ја знао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, дође ли војска?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Молим?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Дође ли нека војска?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, дошли су, ту су се накрцали одмах шатор, кухиња је направљена, велика, радила је нон-стоп та кухиња.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је то била ЈНА?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, откуд ја знам да ли је ЈНА или не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су они ишли са вама, да ли су вас штитили?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Били су одабрати неки људи, шта ја знам, то је класирано тамо, шта знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су имали нека возила?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, «110» и пицгауере.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су ти пицгауери и «110» ишли тамо у Ловас?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, возили су нас да нас распореде да путујемо ноћу, да идемо у напад и у Шид су нас довезла војна возила.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да, Николајидис је јуче рекао, а данас сте и Ви рекли, да је Вама представљено, да је тамо доста добро наоружана хрватска војска тамо. Да ли је то било тачно?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Звиждало је, али ми нисмо смели да не носимо муниције.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Имали сте, ја сам хтео да Вас питам, имали сте од Ваших претпостављених, имали сте информацију да је јако упориште.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Упориште.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте, а како сте се скривали, како сте ишли, како сте, какав сте имали заклон, да ли сте имали нешто?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нама је важно само да улетиш у улицу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знам, али ако вас чека из куће, може да вас убије.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Зато смо и напали ујутру, док они спавају, разумете, зато смо ми ишли, ми нисмо дошли из Товарника, него с леђа смо им дошли.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А од кога сте Ви чули да ће да се, рекли сте овде десет граната ће да баци, а од кога сте чули?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Љубан нам је рекао, момци, браћо, немој да се бојите ништа, војска ће да нам помогне, немој да нападате, да би опалио неко метак у највећој тишини, док не буде десет граната пало. Када буде десета, онда пуном брзином улећи, само да вам заклон не ухвате.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, овде сте рекли да сте гледали тај снимак са неке прославе смотре хрватске војске и тако даље?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е сада и да је неко говорио ту?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Туђман је исто био и.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко вам је говорио о томе, ко је ко на том снимку?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Радојчић, Љубан, Воркапић, овај бубуљичави.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био неко од Хрвата да је говорио, од мештана, да сте га заробили?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Механичар, механичар био, био је неки касапин што су га звали, трговац.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Откуд они ту, откуд они ту?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, довели их.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ви их довели.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да кажу да они не лажу, да кажу што јесте истина.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко их је довео?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ми смо их довели и отишли горе, послали нас, идите доведите те и те.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ова, како се зове ова Кризманић, Снежана, да ли је она била ту?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ту?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, када сте гледали тај филм, да ли је она?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Није, она је била са Алексидисом, она је већ била верена. Не, она је била са њим, он је њу узео и

наредио, не сме нико да је пипне, то је моја женска. Ја сам једном пролазио, каже, мацо, шта радиш, бре.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је неко њу малтретирао?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тамо?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, од вас, Ваших?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Није нико смео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је тукао раније, на почетку, пре него што је Николајидис нешто?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, ја нисам видео, али углавном.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте чули?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пустите га да одговори.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, не, нисам чуо, нити сам видео, али овај, једном када сам пролазио горе у собу, разумеш да спавам, јер ћу да дежурам увече, ја кажем, ау, добра ти женска, разумеш, каже, то ми је жена, ја знам шта ћу да узмем, знаш.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте тада први пут видели њу?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Први пут сам је видео, седела је на степеницама, тамо где је био Љубо, држао затвор, напољу на степенице једне куће, а Ацо је био ту поред ње и нека жена, њена ваљда.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико пута вас, рекли сте да је био, колико пута вас је обилазио Мирко Јовић?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тада сам га видео да је дошао, 14.-ог, када смо се вратили заједно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ови из Ваљева који су дошли, да ли су били у униформи, да ли је то била војска?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, први су дошли од овога, како се зове, потпуковника.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта је тај Димитријевић, да ли је Димитријевић био тај?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, он је био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Чега је он био потпуковник?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, он је командовао тенковима и транспортерима, углавном је први транспортер дошао, ја питам овог Девчића, шта је то брате, шта ће сада војска, када смо ми освојили, шта изводе, праве се фрајери, каже, ћути, каже, стиже војска, лакше ће нам бити.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Која је то војска?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То је Димитријевић, прво сам њега видео од војске, прво сам њега упознао у кухињи, пили смо кафу заједно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико је било тих борних кола, тих транспортера, тенкова?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, не бих могао да Вам кажем, када смо их водили да их распоредимо, тенк један, два, транспортера, да ли два тенка, не могу, не могу да се сетим, разумете. Ми смо морали да идемо напред да не би неко ударио зољом од њихових, да ли нема војске, па смо ми морали напред да их штитимо, да би они заузели место да се угурају у дворишта тих кућа, тамо да се маскирају.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када сте освојили Ловас, да ли вас је неко дочекао тамо, изнео ракију, храну?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесте, када смо ушли, били смо гладни, с десне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ причао.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: С десне стране.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Реците, које питање није у реду, не знам шта смо чули, нисмо чули за Димитријевића колико је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово за Димитријевића нисмо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Судија, ја бих молио да ме заштитите, нека свако каже, једном сам чуо коментаре док постављам питања, што није иначе уобичајено у оваквим поступцима, треба адвокат, бранилац да каже, молим вас ово је питање било, ја сам питао колико је, он је рекао да су дошли транспортери и тенкови, ја сам питао колико је транспортера и тенкова, питао сам га да ми каже број, то сам питао, а ово сам питао, да ли их је неко дочекао, а хтео сам да питам, одакле, који су ти људи који су вас дочекали са ракијом, одакле су изашли, где су били?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То су род, фамилија.

АДВ. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Приговор, приговор, рекао је, било је питање где су били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А где су ти мештани били смештени?

АДВ. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Приговор и на ово питање, сва ова питања сте Ви већ као председник већа питали и оптужени је одговорио на та питања, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неких нових питања?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Чекајте, да ли Ви мислите да је питано, одакле су изашли ови људи који су вас сачекали, да ли је то неко питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисам ја ни питала, сматрајући да су морали да изађу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знам, али Ви одлучујете, да ли је питано или није, не одлучују браниоци. Ја предочавам да је Николајидис рекао да су изашли људи из склоништа, из подрума.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Из подрума, па и ми смо били у подруму, јели смо, пили вина, ракије.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И молим Вас да Ви водите поступак и да Ви оцените да ли је нешто питано или није питано, знате, јер ја знам да није питано, судија, а врло је битно питање да ли су изашли из куће или су изашли из подрума.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, али били су у дворишту, али у подрумима су јели.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Може да се приговара, али да буде основано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још питања?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То је овако моје убеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема разлога, да не губимо време.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја немам никакве, немам никакву власт да би ја одлучивао шта ће ко да ради, ко ће шта да пита и тако даље. Ја сам адвокат и заступам оштећене, а то имам право по Законику о кривичном поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада смо изгубили силно време.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, али каже да ја треба да кажем шта смеју да приговоре, него ја имам право да кажем, да оно, за чињеницу да ли питам нешто што је већ питано, о томе одлучује председник већа и молим да се о томе, молим да председник већа о томе одлучи. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, били сте на реду, онда ћете тек када сви заврше.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да сте отишли у Шид по униформе. Да ли можете да се сетите, где одлазите, које је то место, код кога, ко вам даје униформе?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Када смо ушли у касарну, с десне стране, када смо дошли из те Нове Пазове, камиони су ушли унутра, овај, дисциплина, рекао нам је Љубан, дисциплина, овде ћемо добити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петроније, окрените се, не чује се сада ово што причате.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Овај, када смо.

НАТАША КАНДИЋ: Види се тамо на екрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према суду, не морате њу да гледате, имате на екрану све.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, ја сам мислио. Када смо дошли унутра, дисциплине, да буде реда, овде ћемо да задужимо оружје, овај, муницију, одело и идемо одмах, као крећемо одмах. Ја сам мислио, одмах се иде на ратиште. Онда су нам узели бројеве телефона, узели су нам адресе, ко је имао личну карту, ко не, говорили, списак су дали Љуби, униформе толико, неки нису хтели, као што и ја нисам хтео, онда нам је тај старешина са шапком рекао, мора сви да буду једнообразно обучени, разумете и онда смо сви задужили униформе ове.

НАТАША КАНДИЋ: Извините, ко каже да сви треба једнообразно да сте обучени, Деветак или тај?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, не, овај.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Судија, могу ја да приговорим професионално, судија, ја немам интереса, али морам да приговорим професионално на оваква питања. Ви треба као председник већа да водите ово, значи потпуно је небитно за овај поступак да ли је ко шта наредио, једнообразно. Мислим, ово су нека питања која апсолутно немају везе са догађајем, нити са оним што се господину ставља на терет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Значи, ми нећемо да утврђујемо ко је кога у шта обукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени је већ то и причао, да су у Шиду задужили униформе.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Он је рекао још у поступку истраге, где је добио и где је задужен са униформом, молим Вас ово професионално.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас и претходни оптужени је врло прецизно одговорио управо о униформама и скренуо је пажњу на то управо да је речено да треба сви да имају једнообразне униформе и ово питање никако није да нема везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули, идемо даље са питањима.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, да ли се сећате, да ли Вам је познат или остао у памћењу тај официр са којим се разговара ту када узимате, задужујете униформе?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Имао је шапку, углавном имао је чварака тамо. Ја нисам загледао, углавном био је старешина активни, разумете.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је неко из те касарне одлазио са вама за Товарник?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Одвезао нас је Љубан и ови, ти војници, ко је возио ту «110».

НАТАША КАНДИЋ: А неко од официра, да ли одлази са вама?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ја нисам видео, ја сам позади седео, нисам ни загледао у кабинџи ко седи, ми смо позади, под цираду.

НАТАША КАНДИЋ: Сада нам молим Вас реците, када кажете да је Деветак рекао да морате да чекате на војску и да мора у томе да буде војска, да ли се ту појављује неко од те војске, од тих официра? Да ли с неким иде тај разговор око тих десет граната или, како Ви знате за тих десет граната?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Када смо задуживали, да нас утеши, када смо задуживали муницију ту, да се обучемо добро, биће јак отпор, онда нам је рекао Љубан, војска ће да нам помогне, немој да се

бојите да ће неко да погине и узнемирени, али ви тамо да будете и када буде пала десета граната, онда ви улећите, они неће знати ни где су, као што се тако сви специјалци.

НАТАША КАНДИЋ: Да буде јасније, да ли вам он то каже у Шиду или у Товарнику?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, не, у Товарнику нам је рекао када смо узимали увече муницију и тако да се допунимо, да не идемо голишави, голих руку.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли, пре него што крећете у Ловас, да ли има некога из те војске коју Ви касније виђате са Димитријевићем или, има ли у Товарнику, значи?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам, они су распоређивали групе тамо ко ће с ким да иде, која група, с ким, ја тог Тита никада нисам видео, док нисам га видео у Товарнику, он је имао своје неке друге људе, шта ја знам, како је дошао, тако је нестао.

НАТАША КАНДИЋ: Ко вас распоређује у три групе, оно што Ви помињете три групе?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: А то, ваљда су се они издоговорили, углавном, ми идемо једни са Воркапићем и овим, тим Крњајићем, са Девчићем.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, то сте рекли. Коме припада тај Тито?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тај Тито, он је дошао, појавио се, нити ја знам ко је, углавном добровољац је. Откуд ја знам, углавном само сам га тамо видео. Чујем Тито, Тито неки да је.

НАТАША КАНДИЋ: Ја питам, да ли некога има из војске од официра, тада када?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Са нама када смо ушли?

НАТАША КАНДИЋ: Тада када се врши расподела у те три групе?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: А па ту су били, јер Љубан је отишао у касарну доле, да ли је касарна, да ли је зграда, са тим старешином неким, био је мрак, нисам му ја могао да видим фацу, разумете и они су отишли доле, седели су, једно пола сата, сат и када су се вратили, каже, браћо, крећите.

НАТАША КАНДИЋ: Са ким Ви крећете, те три групе, с ким крећете, да ли само три групе, да ли има ту војске, официра, регуларне војске ЈНА?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ма није било, није било, ми смо били сви у СМБ униформама.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, то што сте ви били, речено вам је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За кога није спорно, она пита, питање је да ли је било ЈНА.

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Тако је, и рекао је буквално пет пута да није било тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао пет пута, седите.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, јесте тачно је, рекли сте нам да сте сви једнообразно обучени, Ви сте из «Душана Силног», рекли сте не знате одакле добровољац Тито, значи те групе, како разумемо су добровољци, а ја питам, да ли са вама из Товарника у Ловас крећу припадници регуларне војске?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Али њихови су камиони били СМБ, разумете.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Камиони, то је значи војска, а сви смо били обучени у војску, ја нисам препознавао да ли је он војник или није војник или да ли је он знао да сам ја.

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Молим Вас, приговарам, пригорам, значи да тражим од председника већа да се преформулише питање. Оптужени је рекао да претпоставља, да он није знао ко је Тито, да ли је добровољац или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта сада.

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је малопре да је добровољац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, молим Вас и искључите тај микрофон.

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: А друго, молим Вас, у нападу на Ловас, пита за напад на Ловас или пита за кретање из Товарника, шта она пита, да ли пита директно за напад на Ловас да ли је учествовао неко од ових лица, или пита да ли их је неко одвезао до кукуруза, пре него што су напали Ловас.

НАТАША КАНДИЋ: Е па сачекајте мало.

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Е па то питам.

НАТАША КАНДИЋ: Мало сачекајте па ћете да чујете. Реците нам, када крећете за Ловас из Товарника, ко руководи кретањем група према Ловасу?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, водило је њих троје, четворо који су били са нама, ти, тај Воркапић, тај како се зове, што сам га малопре поменуо и.

НАТАША КАНДИЋ: Ко, ко?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Овај бубуљичави, Крњајић и шта ја знам, било је троје, четворо, јер нисам ја познавао све те људе, да знам ко је тачно. Углавном смо сви били обучени, униформа, «титовке», оне качкете су имали неки оне пограничне, разумете, били смо сви у СМБ, морали смо. Е тамо смо се већ испресвлачили, шарено.

НАТАША КАНДИЋ: Када се пресвлачите?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ми смо се пресвукли већ поподне када смо, само смо скинули оне, пошто нам је ова била наша угоднија, те шарене, али смо морали ради што је, ради војске, да не би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још неко питање.

НАТАША КАНДИЋ: Имам само једно питање, тај напад траје читав дан и сада ја бих волела да знам, да ли се ту сада види, где су ти

камиони војске, где се, ко се на тим улицама бочним, од кукуруза, од гробља, ко се креће, да ли Ви само у те три групе, има ли негде тенкова у том тренутку преко дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао, говорио је да су тенкови дошли тек увече.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ево ја само питам, да ли, молим?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тенкови су дошли увече, они су једно три километра били тамо, разумете, док ми нисмо одвели ове заробљенике тамо да предамо, те екстремисте, те зенге, како хоћете, назовите их, е онда су они нас питали, шта је било, рекох освојено је, ово, оно, ту.

НАТАША КАНДИЋ: А ко Вас пита?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па тамо те старешине, то је била војска тамо пуно.

НАТАША КАНДИЋ: Када Ви први пут видите овог оптуженог Димитријевића?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, њега сам видео увече, пио је кафу са Љубаном у СУП-у, али ту је дошао већ тенк.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада има два Димитријевића, немојте да.

НАТАША КАНДИЋ: Потпуковника, официра.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, не, потпуковника, старешина, а Димитријевић други, не знам који је други.

НАТАША КАНДИЋ: Е сада нам реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

НАТАША КАНДИЋ: Ево нека нам каже, да ли има, да ли тада тог првог дана, те вечери, види још неког официра, осим Димитријевића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које прве вечери?

НАТАША КАНДИЋ: Напада, тог дана, 10.?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Увече?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Увече када смо напали, увече.

НАТАША КАНДИЋ: Тако је, пошто сте рекли да тада долазе тенкови, тада виђате Димитријевића, ја питам, да ли видите још неког официра?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Шта ја знам, шуњали су се ту, било је, откуд знам који су чували тенкове, те транспортере, није то смело да се остави, мрак је био, није се смело напоље, почела је одмах пуцњава са страна, откуд знам, ниси смео да помолиш главу.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми ови, шта значи, напад је завршен, ви сте ставили село под контролу, ко сада управља тим освојеним местом?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тим насељем? Е онда када је дошао Димитријевић, одмах ујутру, старешина, војска, одмах је ваљда он почео ту да, да распоређује и шта ја знам, договарао се са Љубаном

шта ћемо, како ћемо, куда ћемо, ја нисам присуствовао њиховом договору, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, зна се, не брините, није тај Ваш.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, ја другог нисам знао, само овог потпуковника.

НАТАША КАНДИЋ: Ко вама руководи, вама из «Душана Силног», ова друга група која долази, добровољцима, ко је Ваш претпостављени?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ма, мени је Љубан био, он нас је довео, а ко ми је ту командовао, био ми је Воркапић, био је овај Девчић, био је Радојчић, ја сам њих слушао све, јер они су старешине неке, шта ја знам, овог сам слушао исто.

НАТАША КАНДИЋ: Ко има главну војну власт?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, овај што је активан ваљда, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам кажем нешто, Стевановићу, према подацима у поступку и према одбрани потпуковника Димитријевића, он је дошао 14. октобра и према војним списима и свим. Да ли је то Вама познато? Да ли Ви знате уопште ко је од војних лица ту био?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ја знам њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Вељовића?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према свим подацима и овим војним и свим, потпуковник Димитријевић, и према његовој одбрани и према исказима бројних сведока, он је дошао 14. октобра, то је, кажете, тај дан када сте Ви отишли?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Али не може да дође, разумете, то може да лаже, јер нисам луд, ја знам увече, тог дана када смо ухапсили те, те опасне, каже, а, рекао му је Воркапић, а мислио си да те нећу да нађем, тај је, када смо хватали, прво смо трчали тог да ухватимо, тог неког, он је био опасан, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тај Хрват.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хрвата?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да. Воркапић је трчао доле одмах и овај, они су га знали, нас троје смо трчали тамо, две су куће биле, из две куће су изведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не описујте ми Ви тај догађај, него Вам ја предочавам нешто што је другачије од онога што Ви тврдите.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Слушајте, прво вече, зато што смо првог дана одвели те одмах за Товарник, одмах првог дана, то је значи 10.-ог, разумете. Е питали су нас шта је било освојено и шта ја знам.

Када смо се ми вратили поново, већ увече су били тенкови под СУП-ом и не може да буде то 14.-ог, можда он каже да он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не ради се о тенковима, да су дошли 14.-ог, него ја Вам предочавам одбрану потпуковника Димитријевића да је он дошао 14. Да ли Ви уопште знате које војно лице је било од 10. до 14. или не знате?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ђаво их је знао више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ако не знате, онда ћете да кажете да не знате, а не сада да причате онако, ето тек тако, претпостављате и то. Да ли Ви уопште, да ли сте чули за неког Вељовића, кажете нисте. Тај сведок тврди у истрази да је он био војно лице које је било од 10. па надаље.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам, мајкеми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви сећате уопште када сте видели Димитријевића потпуковника, односно оптуженог Миодрага Димитријевића?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам њега видео 10.-ог, пио је кафу са човеком. Да ли је он отишао па дошао 14.-ог, углавном, он је пио кафу у СУП-у, ту са Љубом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам то видео и ја не знам, али сто-посто, пио је кафу, упознао сам се са њим, а да ли је он отишао, па дошао 14.-ог званично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то овај оптужени што је овде, Миодраг Димитријевић?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То овај мали, да. За њега кажем, био је симпатичан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја знам за њега да је он, а да ли је он одлазио, ја сам њега тамо једном видео, насмејан, кафицу, шалили смо се и тако. Мене није ни интересовало да ја причам са њим, са једним старешином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли још неких питања?

НАТАША КАНДИЋ: Оптужени помиње да су ту групу, нисам разумела тачно, у колико одвели у СУП Товарник. Да ли има још неких заробљеника?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: У Товарнику?

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, не, па тада, тог дана, када Ви водите те, како Ви кажете, екстремисте, па не знам?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То првог дана, то је било троје, четворо смо их одвели.

НАТАША КАНДИЋ: Троје, четворо? Да ли осим њих има још заробљених?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, тамо је било, тамо је било, био је рат у Товарнику.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, у Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте водили те неке из Ловаса?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, то су биле прве жртве. Е када смо се вратили, већ су их други превели.

НАТАША КАНДИЋ: Одакле када сте се вратили?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Када смо предали те тамо у СУП.

НАТАША КАНДИЋ: Ког дана Ви предајете?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тог дана одмах смо их предали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог првог дана када је ЈНА.

НАТАША КАНДИЋ: Поподне, увече, када?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Поподне, негде четири сата, три, четири сата.

НАТАША КАНДИЋ: Када Ви први пут видите притвор, затвор тамо у Месној заједници, на економији, када?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То вече, ту сам спавао прву ноћ.

НАТАША КАНДИЋ: Кога има у притвору?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Шта ја знам, неко ко је био горе на спрату.

НАТАША КАНДИЋ: Тог дана.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам познавао, не знам ни сада ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где видите то прво вече затворене људе, будите прецизнији, да ли у задрузи или у Месној заједници?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: У задрузи, не у Месној заједници није притваран ниједан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: После су тамо одвели ове опасније и те, него на економији прво, горе су биле канцеларије, шта ја знам.

НАТАША КАНДИЋ: Ко стражари, ко држи тај затвор?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ту је било нас пуно који смо то цело вече и смењивали се једни, једни спавали.

НАТАША КАНДИЋ: А ко вас поставља ту као стражаре?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, постављали смо се сами, није могао све Љубан да стигне да нам каже урадите ово, оно, разумете, сами смо се постављали, Воркапић, ту је Девчић, ту је овај Крњајић, они су СУП-овци, још ти СУП-овци, они су исто водили, ови су опасни, пазите да не побегне, пазите брдо, пазите гробље.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да процените, колико је било тих затворених тог 10.?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Где могу, то је шеснаест година, али једно можда, најмање једно четири, пет којих је било, јер то је био први дан и ове што смо одвели тамо у Товарник. Е после ујутру су они

долазили, сами се пријављивали, овај дошао, молио да купи те по двориштима тамо, онда, разумете.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви настављате да стражарите ту?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам отишао, ја сам умро, пао сам с ногу од страха, срамота ме да кажем, али само се будала не плаши, када ми је друг погинуо, требао је мене да погоди, тај ме је гађао, срећа што сам видео и погинуо ми је друг. Ја сам се тресао, ваљда цео дан тај и целу ноћ, стално ми је у глави да сам ја требао да будем мртав. После смо увече око један сат ноћу смо га одвезли за Шид и будили тог гробара, био је Аца, Девчић и Радојчић, ја заспао на његовом сандуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још питања?

НАТАША КАНДИЋ: Те прве вечери, да ли је било улажења у ту собу где су били притвореници?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ко ће да улази, сви су спавали, само горе ко је стражарио, тај је можда улазио, ја не знам, то вече.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте да сте Ви стражарили. Да ли сте Ви улазили?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, горе сам ушао једном само, када су ухапсили тог близнака првог, горе сам једном ушао и после није, није дозвољавао Алексидис да се улази, нико горе, ако треба, они су доводили, ко ти треба, шта ти треба, ко шаље и тако.

НАТАША КАНДИЋ: А тих следећих дана, да ли сте улазили?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Горе не, нисам могао, јер није дозвољавао Алексидис, чак ме је после терао да тражим од Девчића када тражи неког да се саслуша доле, да дам написмено који човек, како се зове тај човек и онда смо ми носили, ево ти Ацо, иди тог изведи, није нам дозвољавао да идемо горе.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви неког притвореног, лишеног слободе, неког цивила, уопште малтретирали, злостављали?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ма, нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Гуменом палицом, ножем или?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам ја, једино када смо гледали тог дана када смо, када су ови одвајали, разумете и ти који су убили тих дванаест војника и отели тај тенк и то је Воркапић говорио, Девчић, Радојчић, то су ти зликовци и онда када смо нашли оне касете, а ти си, правиш се луд, шамаре, разумете. Иначе нисмо до тада, ми смо с њима били добри, они су симпатични, пријатни били, али убили су децу ту, дванаест војника и отели тенк, отерали за Вуковар, разумете и онда смо били мало љути и тако смо их шамарали, углавном.

НАТАША КАНДИЋ: У којим ситуацијама сте користили палицу ту гумену и нож?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам нож уопште користио, не могу три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нож ни рекао.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Држао сам пушку у левој, био ми је нож овде и палицу, ударао сам их по ногама, фолирао се, жао ми је било, нека су душмани, али опет ми је жао сваког човека, лупао сам их по ногама.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте видели, ко од Хрвата, ко није, ко је био значи без оружја, без ичега, да ли је убијен, да ли сте видели за то време док сте тамо?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нико није убијен, без оружја да сам видео да је неко убио, то мислите?

НАТАША КАНДИЋ: А са оружјем?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам, право да Вам кажем, ни видео некога са оружјем, јер то је био општи хаос. Они су, и ми да смо били, скинуо би се и голишав, каква црна униформа, то је била паника, ми смо улетели таквом брзином, плус гранате, знате шта је то паника, то је рат.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, помињали сте нам овде неко митраљеско гнездо.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесте, било је на једној кући где Коњ замало да нас побије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, какво је питање у вези тога?

НАТАША КАНДИЋ: Да питам, где су онда, никога није видео са оружјем, а ти са митраљеског гнезда које видимо, да видимо да ли постоје ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причао је о томе, да није видео припадника Збора народне гарде.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ту је Коњ бацио једну бомбу на једну кућу и ударила о ивицу и замало није нас побила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још питања?

НАТАША КАНДИЋ: Има још питање, овај, до када Ви остајете у Ловасу, до када остајете?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам отишао 14., ја сам преноћио трећу ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је већ одговорио.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се Ви враћате?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И то је рекао.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Морао сам да се вратим после неколико дана.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Због Николајидиса, али сам се за 15 минута ме Девчић истерао, зато био је на мене љут.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте били у Ловасу 18.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао да није био.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Гарантујем у живот, у све што имам најмилије да нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, да ли знате за још неког официра регуларне војске осим оптуженог Димитријевића, да ли сте га тамо видели или запазили, његово запамтили име или да је био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је одговорио.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, хвала, нисте?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, видео сам овог, како се зове, што ме терао.

НАТАША КАНДИЋ: Само да Вас питам, да ли сте чули за неког официра Еремију?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Како?

НАТАША КАНДИЋ: Еремија?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Еремија?

НАТАША КАНДИЋ: Не?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Еремија.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Председнице већа, ако бисте ми дозволили, пре него што прекинете, само да решимо један технички детаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Тужилац је малопре поставио питање господину следеће, да ли познаје окривљеног Јована Димитријевића, а он је одговорио, дошао са транспортером први, са Љубаном пио кафицу, све знао од раније, па бих ја просто молила да разрешимо ту дилему, ако она није спорна за тужиоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разрешићемо када Ви дођете на ред.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не, не, морамо просто да разрешимо ту дилему сада одмах, значи ја ћу да поставим питање овде окривљеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када будете дошли на ред да поставите питање.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли познаје Јована Димитријевића?

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида ради краће паузе у 13,15 минута, а биће настављен у 13,45 часова.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се наставља у 13,55 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, сада је на реду бранилац оптуженог Петронија, адвокат Планојевић Миодраг.

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Немам питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате, добро. Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја сам у дилеми одакле да почнем са питањима, од куварице или од Јовића, па ћу ипак од господина Мирка Јовића, кога је окривљени споменуо са констатацијом и сазнањем да је реч ипак о окривљеном, а не сведоку, како сам ја у први мах мислио, о положају овде окривљеног који може свашта да каже ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујемо питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У интересу своје одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујемо питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ово правим увод. Дакле, питам оптуженог, од када познаје оптуженог Александра Николајидиса?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, знам га.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И колико га добро зна, ако га зна?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Од детињства, јер сестра ми и брат су ишли са њим у школу. Ја сам био са њим добар, пошто је волео да пегла, био је један од најјаче деце, па тако да ми не би тукао брата и сестру, сестра ми је ишла са њим у школу, она је 1958. годиште.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, не треба толико широко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже од детињства га зна.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Од детињства, а ово, може ли да појасни ово, пеглање, нисам га добро разумео?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да ми не би, разумете, да ми не би сестру и брата тукао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А тако, добро, хвала, хвала.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Мени су се родитељи раставили, па сам ја био и отац и мајка.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У реду је, у реду је, нема потребе, све је у реду. Дакле, знали сте када сте, не, питам, да ли сте заједно пошли до Нове Пазове, до Ловаса и тако?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Из Панчева.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Из Панчева?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, да ли сте знали да је он, да ли је служио војску или не?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесам знао да је неспособан за војску и нисам хтео да га поведем, али он је тамо ваљда опљачкао неку самопослугу, продавницу, па га вијала милиција и замолио ме да га одведем, да га не ухвате. Рекох, како, ако ми погинеш, не знаш да пуцаш, не знаш, каже, научићу, морам и тако да сам га повео.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Рекли сте сада, неспособан за војску. Можете ли ближе да кажете, зато што сам ја питао и њега, он нешто друго каже, одакле Вам то сазнање и у ком смислу неспособан за војску?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, неспособан, равни табани, криве ноге, онда, овај.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Здравствено?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Мало као, нису га примили када је ишао на предвојничку, разумете, био је домац, био је робијаш, тако да, ваљда су то проценили, брат му је служио Никола, не знам, а он не, не може.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. Ви сте данас у једном тренутку рекли, био је мало, па сте показали руком. Хоћете да поновите то, шта сте мислили то, говорећи о Александру, био је мало и показујући руком, на шта сте то мислили?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Менталитос, како да Вам објасним, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Мислим, није за војску, није прорачунљив, урачунљив, како да Вам објасним. Мислим, то војни судија, то лекари су, ваљда боље знају.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, хвала. У констатацији када су Вас питали овде, а доста Вас је питало за исказ окривљеног Александра, рекли сте, лаже, он је довео оно дете. Ја сада питам, кога је то довео, које дете, на које дете се то односи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, што ја имам две кћерке, то дете та Кризмарићка, то, та девојка што је он њу оженио, каже ја сам се оженио. Па, где ћеш бре коњу са тим дететом си довео заробљеницу, мислим, каква женидба.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте Ви са тим дететом били у контакту у Панчеву, где је она живела, да ли сте разговарали?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесмо, једне прилике били су код мене на вечери, она, Љуба, још двојица Љубиних тих што су држали тамо затворе.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: На кога Љубу мислите?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Из Краљева Љуба.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Овде сведок?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да и Кризмарићка, вечерали смо код мене. Ја сам му рекао, коњу, ти си стварно коњ, зашто си довео бре да ми кућу запале, разумеш, родитеља. Ма, каже, ја сам јој и тата и брат, каже, немој да бринеш, сада си био код мене и вољно и шта ја знам, здраво, здраво смо се после виђали. После смо одатле отишли у једну кафану, разумеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да не слушамо даље и у кафану.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, не треба, не треба, одлично, интервенишите, одлично. Рекли сте у једном тренутку када сте се правдали његовом брату на његово понашање и тако даље, да сте му рекли, он хоће да се жени, да узме кућу и тако.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесте се оженио, он ми је тада рекао када је седела на степеницама.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Против које, са ким се оженио?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Оженио се са заробљеницом том.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Којом?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па том Кризманићком.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако реците.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Кризманићком, са њом и рекао, он ће тамо да живи, узео је тамо кућу, тако ми је рекао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. Судија, ако ми дозволите, ја бих сведока само на ову околност што је изјавио у вези.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није сведок, оптужени.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Оптужени, опростите, оптуженог Љубана, да је код господина Јовића, који је саслушан овде као сведок, Мирка Јовића, ако сам добро разумео, у истрази, окривљени је рекао на почетку. Неометан од никог, да је први пут видео Љубана код Мирка Јовића и да је Мирко Јовић њему и осталима рекао да је то наш командант и да њега слушате, ако сам добро запамтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то је рекао и у истрази и данас на претресу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е сада, ја хоћу да предочите Ви овде са овим скаламеријама, ја ово не знам да рукујем, овај исказ сведока Мирка Јовића, саслушаног у својству сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочите Ви, не можемо сада.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не може, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, велики су транскрипти, реците шта предочавате из исказа сведока Јовића.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Из исказа на записнику, сведока Мирка Јовића на записнику од 24.09.2007. године, предочавам оптуженом да је на питање истражног судије упућено сведоку, а питање гласи овако-хајмо конкретно, да ли сте Ви са Љубаном Деветаком икада разговарали било где, било када, о одласку добровољаца које ће да упути Српска народна обнова, везано за ослобођење, заузимање или

како год га зовете и стационарање у Ловасу. То је истражни судија питао сведока Мирка Јовића, а Мирко Јовић одговара: не, ја сам господина упознао, али значи када је већ то место било, да кажем, у српским рукама, значи јесам упознао сам га, али након тога, пре тога, не, никаквих договора није било. Е сада ја питам Вас за коментар, шта је тачно, ово што сте Ви рекли данас или ово што је Мирко Јовић?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ово што сам ја рекао, то је истина. Када смо дошли у Нову Пазову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули, то смо све чули када сте дошли и све, значи Ви кажете да је тачно ово што Ви причате.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тачно је, ја могу да се суочим са њим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако, то ћемо и предложити, зато Вас то и питам

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Само кажем да лаже. Он нас је предао, као да вас ја водим, тако је рекао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте Ви, и тиме завршавам, ову малу, како Ви рекосте, мештанку Снежану Кризманић, венчану или невенчану супругу оптуженог Александра, видели пре у Ловасу или у Панчеву, када сте је први пут видели?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, у Ловасу, када су седели на тим степеницама, када сам га питао, ко ти је ово, каже, жена.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала лепо, немам више питања.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Плаву онако, косу, лепа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље, има ли питања?

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Адвокат Мила Јанковић, бранилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, нисте на реду.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Извините молим Вас онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо редом овако, бранилац Милана Радојчића. Сада адвокат Градимир Налић, изволите.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Суд је прекршио тај редослед да испита Николајидиса, зато сматрам да колегиница има право.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Тако је, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, доћи ће на ред.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Господине Петроније, Ви сте дали исказ у МУП-у 28.05.2007. године. Да ли сте пре тога давали неки исказ?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Никада, ја сам се изненадио када су ме ухапсили.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Никада.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, у овом Вашем исказу, могу и да предочим, али просто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај исказ је из полиције?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је без браниоца.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без браниоца.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико знам, није изузет.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Без браниоца тада, после су дошли браниоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда не можете да предочавате, јер ако је без браниоца, не можете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Све време имамо то у оптицају.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нама је то решењем већа враћено назад у списе, тј. Вама, није нама, ако му није место ту, Ви реците, просто, нећемо по њему испитивати.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте потпуно у праву.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, нисте у праву, колега, јер колеги то одговара, што би Ви рекао судија, али просто се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујемо шта је питање.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ево, значи Ви сте, господине Петроније, тада се присетили и датума када су снимљене касете, односно скуп ХДЗ, када сте причали, тада сте у МУП-у рекли тачно о ком датуму се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте предочавати изјаву коју је дао у полицији без присуства браниоца.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Важи. Ви сте на записнику пред истражним судијом рекли ког датума сте, Ви сте на записнику пред истражним судијом овог Посебног одељења рекли о коме се ради, овај, рекли о ком датуму се ради, касете сте гледали са скупа ХДЗ ког датума је био тај скуп, да ли можете да се сетите?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не верујем.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не можете да се сетите?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам био и болестан, довукли су ме ту, нисам имао адвоката. После су ми предложили адвоката, где је датум, ко ће се сетити, касета.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте просто, пошто судија не дозвољава, Ви сте и тада рекли датум, ја га нећу понављати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекли сте у истрази да сте 02. августа, са прославе од 02. августа 1991.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: 1991. године је био Туђман, 1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не дозвољавам да се предочава из полиције, из истраге може.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ево ја из истраге, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: 1991., за 01. мај је Туђман дошао да прослави и то, то сам можда рекао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То сте данас рекли, 01. маја, а тада сте рекли, 02.08.1991., па који је тачан од та два датума, да ли можете да се сетите уопште, то је било пре шеснаест година?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам брате мили.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. У исказу сте рекли, такође да Ви, да је много људи гледало тај снимак, спомињали сте нека имена. Претпостављам да нисте сва имена рекли, да ли је тако?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, не знам, па ја њих не познајем, не знам ту кога сам знао, ето, знао сам Љубана, овог, а те мештане и те.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Можемо ли да закључимо да сте рекли, да сте навели имена оних које сте познавали, стицајем околности, јер сте са њима отпочетка ту?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, гледали су, гледао сам ја, гледао је Коњ, гледао је «Аждаја», гледао је Воркапић, гледали су.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли се то гледало шире по селу овако, да тако кажем, међу нашим?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ко, јел гледао по селу, ко?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је то гледано уопште, да ли је народ то гледао, коментарисао?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, коме је дозволио Љубан, како, то је било ту, у сефу, како, шта ће комшији.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И Ви сте рекли у једном тренутку да када сте видели те људе, Ви сте их запамтили, јел тако, са тих филмова?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Речено шта су радили.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И онда није био проблем, интерпретирам, није Вам био проблем да их препознате када одете по њих и тако даље, то сте рекли?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, па седели су са нама, пушили смо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А данас сте рекли мало другачије, да тако кажем. Тада нисте спомињали Радојчића, сада сте рекли да Вам је Радојчић рекао, отприлике, које су те особе, сугерисао и ако сте видели снимак?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ама, заједно смо гледали, ево, тај, ено онај леви, е тај и тај, шта ја знам, разумете.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте онако, коментарисано је то у сали, да ли је тако, ту где се гледа?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала, немам око тога више питања.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Који су то, и Радојчић и сви смо ту, ево га, па тај, познајем, ено га горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Просто, Ви сте, то је судија Вама већ скренула пажњу, просто мало, имамо једно неслагање са датумима. По Вашем сећању 14.-ог, 15.-ог, Ви негде сте напустили место, али се истовремено сећате догађаја, како Ви зовете, винограду, односно минског поља, Ви се сећате њега. Постоје записници да је то било 18.-ог Да ли је могуће да сте Ви погрешили у сећању око датума?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Никако, зато што ја нисам тамо, како ми пише у оптужници, 18.-ог, ја нисам био нигде са Костом, нити сам извео са Костом и са Ацом из економије, па су их водили тамо да грђу ногама.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није, не кажем ја да сте Ви, ја просто кажем да је догађај по интерпретацијама већине 18.-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да онда овде појаснимо, пошто је то остало до краја нејасно, и из истраге и овде данас, тај виноград и то што сте помињали да је био миниран виноград.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, то је Ивица рекао, један Хрват, зато што је морао да призна да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада ми реците, да ли Ви знате где је то место где су изгинули ови на минском пољу?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја нисам био ту, у детелини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после, да ли сте сазнали где је то место?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, ја не знам ни где је та детелина, ни у ком правцу, јер никада нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада вам нико није рекао, па враћали сте се тамо, ту су изгинули људи.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, не, ја сам отишао кући, ја нисам присуствовао када су ти људи изгинули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтела да Вас питам, да ли је тај виноград и та детелина, да ли је то исто место или није?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ма, ја не знам где је детелина, ово је виноград, има једна трешња на врху и ту су само ови рањени од те једне паштете, шта ли је, а нису, ја не знам ни где је та детелина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Пошто опет, претпостављам, због протеча времена нешто се заборави, нечему сте присуствовали, а о нечему сведочите, да тако кажем, шта сте чули, јел тако, сведочите о томе шта сте чули, између осталог. Да ли сте чули можда да је 18.-ог, када се десило минско поље, да су грађани хрватске националности били изведени као заштитни штит тенка Југословенске народне армије? Да ли Вам је познат тај податак?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тај штит.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Штит да би се штитио један тенк, јер је то скупо убојно средство, од могућег минског поља, да су због тога истерани грађани на то минско поље. Да ли сте чули некада то?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То чујем сада од Вас.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Први пут, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта предочавате, из оптужнице, заштитни штит?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, сада ћу, само ако ми дате мало, није ново баш, хоћете да ми дате мало времена, судија, молим Вас, пошто просто не могу да све пратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само нам реците које.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Он је рекао да нема то сазнање, чуо сам ја, ја просто хоћу даља питања око тога да поставим. Ево овако, ја Вам сада цитирам сведока у овом поступку, генерал потпуковника Александра Васиљевића, он каже овако, пред Хашким трибуналом, документи сви из Хашког трибунала су како нам је речено, у решењу којим је усвојена жалба тужиоца против издвајања, се усвајају – током 1991., добио сам кратку информацију о страдању веће групе цивила хрватске националности у селу Ловас. Њих су као живи штит испред тенкова терали припадници јединице «Душан Силни», додао је Васиљевић, наводећи да је том приликом погинуло седамнаест људи. Да ли сте некада чули за овакав догађај?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, сада први пут чујем.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Животами, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није човек каже, није ни био тамо, када дођу неки други, није ни чуо, ни био.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте чули за име пуковника Суботића.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Микрофон, Вама микрофон је искључен.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Само мало, малопре да ли смо снимали ово или нису?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, ја мислим, искључили сте га када сте ово.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Пуковника Суботића, да ли сте чули име? Да ли сте упознали таквог официра док сте били у Ловасу?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То немојте да овако главом, то ништа не улази у транскрипт, него реците не.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте упознали или чули да је међу вама био или да вас је предводио неко од људи Радована Стојчића-Баџе?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте познавали иначе неког Баџиног човека, били сте по ратиштима тим, да ли су Вас некада?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ко је био тај Баџа?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Радован Стојчић-Баџа, помоћник министра унутрашњих послова Републике Србије, убијен је касније.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, ми смо сиротиња.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, кажем, да ли сте чули за њега, пошто га неки сведоци спомињу, ја просто мислим да, зато Вас питам.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Шта смо ми били, обични.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Прича се и о великим, о великима се највише прича.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ми смо ситна боранија.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: О великима се највише прича, рекох, можда сте чули нешто.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам, здравља ми, ништа чуо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, где сте радили по повратку из Ловаса?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: И сада се водим и сада радим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је то нека фирма или?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Трговинско услужно предузеће «Тргопродукт».

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли можемо да, да ли је Вама познато или било би логично, с обзиром на обавезе законске, да та радна организација чува евиденцију о Вашем раду, одласку, о годишњим одморима, боловањима, овим, оним, да ли је могуће да постоји доказ да сте се Ви вратили после 14.-ог тамо?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, вероватно постоји.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Та се радна организације није од тог времена никако, да кажем, распала, купљена, ово, оно, по Вашим сазнањима?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Није, него смо почели да добијамо те потврде, није више било плате, па није било обавезног посла, могао си да радиш.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Само потврде за радње да купите, и то, у радњи.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, и сада добијам, а ето колико сам овде већ, воде ме још сада.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми, господине, да ли сте Ви читали ове исказе сведока које Вам је данас судија делимично предочавала, да ли сте имали прилике да их прочитате, да ли сте присуствовали некада тим исказима, давању тих исказа, мислим на хрватске, на сведоке из Републике Хрватске?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Шта, то имам, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Читали сте?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Пошто видим да нисте могли да се сетите имена и тако даље. Какво је Ваше сећање, иначе, меморија Ваша, како би је Ви оценили? Да ли се сећате, рецимо, када сте били на разговору у МУП-у, први пут поводом овог случаја?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Када су ме довели?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не могу никада заборавити, на моју славу, Тројица, слава, не могу никако, требао сам да славим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, то ми је била слава, преслава, онда како да се не сећам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли познајете, да ли Вам име Ђуро Антоловић, господин Ђуро Антоловић, да ли Вам нешто говори то име?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не можете да се сетите, ни ликом, ни?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, не знам, ја сада, ја сам се једва сетио овог жутог, овог, како се зове, Крњајића, једва сам се њега сетио, враћао сам филм одакле га знам, он је водио нас и ишао са нама, јер ту сам се сећао, возио је камион један, «трамбус» кабина је, не знам да ли је ФАМ да ли.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте, господине Петроније, спомињали неколико пута Љубу Јелића у овоме.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Говорили сте да је он био, мислим да сте баш ту реч употребили, био задужен за затвор и тако даље.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, то, тамо да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте Ви без његовог одобрења могли да уђете у тај затвор или било ко?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, он, па ја.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала, хвала.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не може, он ако је неком дозволио да, могао је Љубан или овај Девчић или ови, али ми, не, јер он је то стварно радио посао свој поштено.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, да ли сте чули за пуковника Ковача?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам, само знам овог Јована, овог потпуковника.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли Вам је неко пре напада, да тако кажем, на село Ловас, рекао какве се снаге непријатеља очекују у том рејону?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: У Ловасу?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тако је.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јако упориште, да се спремимо, да ни чутуру воде не носимо, разумеш, што више муниције, иначе.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А да ли ће.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Биће борбе.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли, како сте Ви схватили то што ће да туче прво артиљерија село?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, схватили смо да, олакшање, успаничиће се.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта туче артиљерија, цивилне циљеве или утврђене војне објекте, по Вашем сазнању, пошто сте били по ратовима, шта би она требала по правилима службе неке да туче?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: По ободу, околину.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Али шта да уништава, ватрене тачке или цивилне зграде?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ма не зграде, зависи каква је зграда, где су бровинзи, где су гнезда, где су.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Краће речено, да ли је таква наредба, када сте чули да је наређено да ће бити артиљерија прво, за Вас значило још једно додатно уверење да тамо седе тврдо утврђене снаге зенги?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Или њихових бранитеља или како већ, да ли Вам је то давало још једно уверење такво?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Давало да ћемо преживети, да ћемо освојити, иначе, ипак ићи без, онако насумице.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми, господине Петроније, да ли је неко међу вама, односно не Ви, али неко ту у групи, да тако кажем, био задужен по овој војној обавештајној линији, да ли је некога био глас макар такав?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ја не знам, они су између себе доле, како су се одвајали, откуд знам, ми смо само слушали, када нам ко нареди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који они?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Од Девчића, Радојчић, овај како се зове, дебели.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Први пут, господине Петроније, данас говорите да Вам је Радојчић нешто наређивао. Додуше, рекли сте и да је Пинчо био, шта то значи, шта?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, они су имали право, они су имали право.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Одакле Вам је то познато да су имали право, ко Вам је то рекао?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, зато што су нон-стоп заједно и ако овај није ту, а можда је овај, онда ако каже да се треба то и то радити.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, то Ви просто сте закључили, да ли је тако, он Вама није издао никакву наредбу, ништа?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Није и да ми је наредио, ја бих слушао, зато што ја њих знам када су нас одвели и.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала, хвала, имам још извињавам се, него поводом овог, извините, мало Вас мучим, цео дан стојите, али просто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте завршили?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, нисам, ако дозволите још мало да се, овај. Ви сте, рекли сте да сте Девчић, Радојчић, ја и Николајидис после однели мртвог у Шид.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кога сте носили у Шид?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тог из Чачка, тај што је погинуо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Борца.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Иза мене.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Када сте га носили, када?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тог дана у један сат, дванаест ноћу углавном заспао сам од умора на њему, па када ме вукао онај из капеле, када ми је рекао Радојчић, извуци се, позади је, ја сам заспао, он је ухватио мене за ногу, ја.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Које сте, где сте то тело у Шиду предали?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тамо у ту капелу, откуд знам, они знају, у капелу, па смо онда ишли да пробудимо тог што прима тамо у капели, јер треба да се шаље за Чачак, па смо морали увече да га однесемо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Ја немам више питања, хвала судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, адвокат Војислав Вукотић.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја немам питања, али бих молио да ми дозволите да изнесем једну малу примедбу на исказ окривљеног, овај Петронија, у делу где он тврди да при нападу на Ловас их је предводио мој клијент Жељко Крњајић, односно да их је предводио човек чијег имена није могао да се сети, али га је данас видео овде у судници да је седео поред окривљеног Деветака, уз напомену да је и ћелав. На Ваше питање, он је рекао, да, то је Крњајић. Међутим, ни једно ни друго, што је рекао господин Петроније, није тачно, прво он није седео поред окривљеног Деветака, по редоследу који је утврђен овде, он ту не седи, то је једно, а друго није ни ћелав, знате. Према томе, кажем, није ту седео и управо због тога и стављам ту примедбу. Ја бих, наравно, могао да поставим питање, знате, после ове примедбе, ето ако не би било сувишно, од када, господине Петроније, Ви знате и да ли уопште знате, да ли сте уопште знали пре ових догађања, Крњајић Жељка и када сте га коначно упознали, ако га од раније нисте знали?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: У Товарнику, у СУП-у.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: У Товарнику, у СУП-у га знате?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, то, тај високи, то је тај Крњајић, ту што је седео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвокат Вукотић, како Ви кажете да Вам клијент није ћелав?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Не, није ћелав, утолико ћелав, знате, не, мислим, ја бар не сматрам то за ћелавим, добро, занемарите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо фотодокументацију овде у списима, када је био млађи био је ћелав.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Можда је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада да ли је уградио косу?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Дозволите да Вам кажем, али дозволите да Вам кажем, ово је много битнија чињеница, речено је да је он седео поред Деветака, то апсолутно није могуће. По Вашем редоследу, по којем су седели окривљени и јуче и данас, ето из тог разлога, али знате шта, ја бих, ја наравно ову примедбу врло коректно и не стављам никакав приговор на ток и вођење овог поступка, али бих молио да се обрати пажња, знате, да не би долазило до таквих ствари, јер овај, и зато сам на крају и поставио ово питање, од када га он зна и да ли га је знао по имену и презимену баш тада, када је, ево то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево да питамо, да питамо, да ли сте сигурни ко Вас је предводио?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ето то, да.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, уз њега сам био када му је рафал ошинуо у капију, тај што има масно ткиво, нисам луд, али ја нисам му ни тамо знао име, то је тај Крњајић што пише.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Коме је рафал, кога је рафал тада погодио?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: У капију поред њега.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Аха, прошао је.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Рекао ми је, Петроније, туче из дворишта. То је тај.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала, нећу да инсистирам, мада је очигледно нејасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли још питања? Изволите.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Оптужени је данас рекао да је Перић Дарко дошао у Ловас у време када је он напустио Ловас и да су се сусрели једном приликом. Такође је рекао да је 14. октобра, ако се ја добро сећам, напустио Ловас. Мене интересује, да ли су се срели тог дана или неки дан, раније, ако може да прецизира?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли чујете питање, Петроније?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тог дана сам се срео, разумеш, био сам љут, зато што сам морао да одем, као како то ме не поздрављаш, да ли ме зезао, кога да поздрављам, био сам љут.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Добро, хвала.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тада сам га видео, ја нисам са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога сте били љути?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, што ми Љубан тако, псовао ме и као да сам филозоф, правим се луд, нећу да радим, гледам где ћу да попијем пиво, ово, оно и тако.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Хвала, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље, да ли има питања?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ево имам ја, судија, ако сам ја на реду. Ја бих само молила господина управо због оног што сам малопре рекла, на питање тужиоца ко је Јован Димитријевић, да ли га познаје, одговорио је, био је на транспортеру, па бих ја молила да то појаснимо, јер смо после чули неке, нека тумачења ко је Димитријевић, па ко је Јован, па сада да не буде, мада закључујем да тужиоца то неће пуно да интересује, али опет да појаснимо ствари. Значи, моје питање је, господине Стевановићу, да ли познајете Јована Димитријевића?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То је овај потпуковник.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам који је тај, ја знам потпуковника.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Он се не зове Јован, он се презива Димитријевић, али се не зове Јован?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Е не знам онда.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е сада моје друго питање је, да ли то лице које Ви познајете, је било на том транспортеру, како Ви кажете?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам ја рекао ни за једног да је био на транспортеру, ја знам потпуковника, а транспортер је био када је био тај потпуковник доле код СУП-а.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја сам Вас цитирала и записала, дошао са транспортером, први са Љубаном пио кафу, све знао од раније.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тај потпуковник, седели смо, пили кафу, али.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То је, значи, потпуковник?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Потпуковник, јесте.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли знате да се он не зове Јован?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Онда просто служите се именима онако.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Извините.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ништа, ништа, прихватам извињење, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли још питања? Има адвокат.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Да ли је окривљени, али ја бих замолила да се изјашњава уколико има непосредна сазнања, да најпре каже, у којим околностима је упознао Снежану Кризманић? Он је објаснио на степеницама, али да ли је виђао у Ловасу још у неким другим ситуацијама, у којим то ситуацијама и слично?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да ли сам виђао Кризманићку?

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Да, како сте је упознали?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ја се са њом нисам ни руковао ни упознао, али сам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пита Вас адвокат, одакле Ви ту, први пут када сте је упознали?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, то је било ваљда други дан, он је њу одмах купио када је тамо очистио кућу, када су тамо били, тај мртац, знаш, не знам ни како се зове, када су ти отишли, он је ваљда узео њу уза се, откуд знам, под заштиту. Ја сам га тада питао само, ко ти је ово, каже, жена.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Да ли сте, има ли некакво сазнање да је постојало наређење да се Снежана Кризманић «смакне» и од кога?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Добро. Ви испољавате негативан став и нетрпељивост према моме брањенику и сами кажете још из школских дана, сматрам да је то ирелевантно за овај поступак, да ли је конкретно постојао неки сукоб између вас двојице, с обзиром да сте ипак из истог места који објашњава ту нетрпељивост?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, нетрпељивост је што је после свега тога и били смо пријатељи и добри и ја сам га ценио, питао мене да се ожени са мојом старијом кћерком. Ја сам рекао, коњу, да ли си нормалан, како ме питаш такве ствари, јеси ти луд и од тада мислим, како могу ја да будем.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: У реду, у реду, међутим, мене занима конкретно, значи у Ловасу док сте били, да ли сте имали међусобних препирки, расправа око нечега или слично?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, препирали смо се, рекао сам да буде уз мене, да не иде тамо, да га не вучем, да га не убију, да не иде по кућама, да не пљачка, да и такве ствари. Није хтео од мене, избегавао, бегао је од мене, молио сам га као брата, зато што сам га одвео, а није како треба и значи ја бих изгубио главу од његовог брата. Зато сам ишао да га доведем, па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема више питања? Николајидис, изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Има, ако може, ако не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада нисмо изређали, има право оптужени.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Изјавио је за Ловас, за ове потврде, где су се издавале за излазак из Ловаса?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Какве потврде, ја сам изјавио да примам потврде у фирми, а да ми Девчић, да си ме вратио када сам требао да преведем механичара.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Где су се издавале.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Када си ме зајебавао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Признанице.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, Девчић ми да доле да кажем Алексидису, дај ми тог и тог човека.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Како си на једној страници код истражног судије рекао, овај, да сам тукао са тобом ове Хрвате, а на другој си рекао да сам многе пуштао?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, шта ја знам, са «Аждајом» си се ухватио, разумеш, било је пуштања ту, чуо сам неке ствари, тако, да сте узимали паре, ослобађали сте.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли сам их пуштао или сам их тукао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он каже да сте пуштали неке, али сте узимали новац за то.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Значи, видео си да сам их пуштао?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам видео, али сам чуо, можда, неких људи. Зашто ми ниси дозвољавао да долазим горе?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да их не малтретираш.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да не би и ја узео неки динар.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да их не би малтретирао, да их не би малтретирао, овај, знаш ти добро што ниси.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Невин си ти.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нон-стоп спомињеш неке паре, да ти је Љубан Деветак обећавао.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, јел обећао горе у странци код Јовића када је држао говор.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То говориш у твоје име, теби је, да ли је теби обећао?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: И теби и мени, зато што се ниси као куче одвајао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Мени не, немој у моје име да говориш, мени није обећао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да одговори он на питање, Ви му поставите питање, не дате му да одговори. Он каже и теби и мени.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Свима.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Прво вече.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Сваког ћу да наградим, ово да извучемо ту сиротињу, те наше породице и ја ћу лично сваког да наградим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Био је горе, када нас је одвео да, у ресторан да једемо, једите шта хоћете, попите само по два пића, немој више, он то све зна и када смо се утоварили, када смо се обукли и када смо, шта сада он изводи.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Прво вече, сада си малопре рекао, смо носили Ђорђевића за Шид, ноћу у 12 сати.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Тако, дванаест, један.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А малопре си изјавио да си спавао на економији то вече, овај, где је затвор тај, исто то вече.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Горе у оној соби, на ћошку. Када смо се вратили, где сам ишао да спавам, не могу.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао си, то вече си преспавао прво на економији и то си изјавио.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, када смо однели мртваца и када смо се вратили, вратили смо се на економију и отишао сам у собу, јесмо отишли у мензу да попијемо кафу и отишао сам тамо да легнем.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Мртваца си сада спомињао, у 12 сати ноћу да смо отишли у Шид, да смо га носили, а да си тамо заспао, а у изјави си рекао судији да си то вече одмах одатле отишао на економију и ту си преспавао, на економију.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, је ли знаш да смо га однели.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја нисам.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Је ли зна? Шта ниси, јеси, ниси ми дао да седнем унутра тамо, него сам сањив, на њему сам лежао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николајидис, приближите се мало оптужници нешто.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Одакле ти знаш да сам ја био у затвору тамо?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Како не знам, ко не зна, цело Панчево зна, јеси, у Дому у Митровици.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ма, овде док сам био у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас он зато што сте у Вашој изјави рекли да је Николајидис држао затвор у задрузи.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Зато што ми није дозволио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стражарио, а сада Вас он пита, како то, он то?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Он је горе био Бог и јаје зато што је горе у кухињи био главни и шта ја знам, са Кризмарићком, па њеном том, тетка, стрина, не знам шта је, тако да је он ту био главни. Чак ни с Девчићем, ако је неко тражио Девчића, каже, ма, дај бежи, ослободио је ту, Девчић је не знам хтео нешто да испита, каже, не може, ухватио је и пустио, каже, бежи. Чак и није се бојао никога.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У којој згради или кући су те касете приказиване?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ма, шта се правиш луд, јесмо у Месној заједници, доле у СУП-у, јел смо у соби где је била касета, где се стављало оружје и пиштољи, јел ту.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У којој згради, која је то зграда?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Месна зједница, СУП, како га зову.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Месна заједница?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: У центру, јел знаш да је ту било?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Јел била присутна и Снежана када су се гледале касете?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Откуд ја знам, не могу сада да се сетим да ли је Снежана била, откуд знам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зашто ниси у истрази рекао да сам ја био присутан? Рекао си ко је све био присутан када се гледала.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја мислим да си ти и донео те касете.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ниси рекао, мене ниси споменуо уопште до суочења, ниси ме споменуо за ништа, ниси ме споменуо да сам гледао, нити да сам био присутан ту, а навео си ко је био присутан?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ти си је и донео, ја мислим, да си ти и донео те касете, зато што си нашао доле што сте тркељисали.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Спомињао си мотороле неке да смо имали.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Какве мотороле?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, у твојој изјави то стоји, нисам ја то рекао.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Шта мотороле?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да смо имали када смо улазили у село мотороле ради договора.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ниси ти имао, али нису ови могли, Воркапић није могао да успостави с Титом везу, па смо улетели тако, јесмо се драли, јел се онај Старчевац драо, Тито, Тито, да не изгинемо између нас.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Када је теби Љубан рекао да склониш ову четворицу.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесте.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А ниси знао.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: А где да их склоним, ја нисам знао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А онда си рекао да сам их ја одвео, а онда си знао где су одведени, да се убију.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јер си се истакао као јачи и испрчио си се, ја сам рекао пази, јесам ти рекао, јесам те опоменуо.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Камо среће да те нисам слушао.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ти си сав поносан отишао, ма немој.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао си, овај, судија те питала за Марију Ђаковић, када је видела да смо водили ту браћу према затвору.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао си да је то било тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појасните мало то.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Дарка и Жељка Павлића, питали сте га, да ли је Марија Ђаковић, предпочили сте му изјаву, да смо их водили према затвору, он је рекао, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Ви, само за њега.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: За њега, добро, он је рекао да је било нас више, ја када кажем нас, мислим на групу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сведок је помињала Петронија, Вас не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је то тачно?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Шта?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да су вођени према затвору, то што је Марија Ђаковић изјавила?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ови што су оздо дошли са винограда?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Та два, да.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Је ли одвео Љубо њих, не два, него троје, четворо су отишли тамо.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је било 18.10.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Који бре 18.10., човече, када сам ја отишао, ти си остао да узмеш кућу, да живиш с Кризмарићком.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Упознао си Дарка Перића?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Дарко Перић је дошао 17.10. у Ловас.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То можеш некеме да причаш.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добро. Дарко Перић је у Ловас дошао 17.10., а он је отишао 14.10., а упознао је Дарка 17.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ти знаш добро да сам ја отишао, јер сам био три дана, и да имам посао и да сам отишао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знам ја и када и зашто и како си отишао, знам ја све, за разлику од тебе, знам ја све како си отишао.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Шта како сам отишао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада, да ли има даље питања?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: За Снежану Кризманић, кажеш вереница, ово, оно, код истражног си рекао да сам је опљачкао, њу, њену фамилију, ово, оно.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Из њене куће, наравно да си тркељисао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Како вереницу да опљачкам, мислим.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: И рекао си, биће за све. Ја сам рекао, коњу, не ради те ствари, јер сам ти рекао, не ради те ствари, убиће те неко, јесам ти рекао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Како вереницу да опљачкам?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Када си ме истерао, кажеш, биће за све.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Како вереницу, ја те питам, како вереницу да опљачкам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како вереницу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ниси вереницу, али можда маму и тетку.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ама, вереницу и маму.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јеси рекао, коме си дао паре? Близнацима да однесу у Шид у банку, па сам ти рекао да си стварно коњ, већ када си то узео, каква банка, какав Шид, ратно је стање.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли си видео у земљорадничкој задрузи клупе са Хрватима да су седели?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, јесам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је било 18.-ог, пре тога клупе нису биле, нигде, то је било 18.10.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јел нису биле на спрату, па су снесене озго да доле седе људи.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: 18.-ог су биле клупе.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да испитују се, разумеш, са спрата горе, када смо довели оног близнака, шта причаш.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ти кажеш, саветовао си ме, обучавао ме и то и ја нисам хтео да те послушам.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ниси хтео.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Камо среће да нисам.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Зато што сам ти рекао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Камо среће.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да не радиш такве ствари, да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Камо среће да те нисам слушао.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесам те учио и у Товарнику, брате мој, немој да убијаш, немој.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да сам те слушао, дебља од овог би ми била оптужница.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Шта?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да сам те слушао, ова је мала оптужница, оваква би била.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Отишао би кући, ништа се не би десило, не би те људи мрзели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доста, Николајидис, ја да Вас питам, Ви сте у истрази рекли да је тих десет до петнаест људи за које је Вама Љубан Деветак тражио прво од Вас да их склоните, да су их одвели Петроније, «Аждаја» и Коста?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петроније, Љуба Јелић и Коста, у истрази?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јуче сте мени на претресу, нисте спомињали Љубу Јелића, да је он учествовао у одвођењу, него сте уместо њега споменули «Аждају».

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам рекао да је Љуба Јелић био испред затвора и чекао, а они када су од команде отишли тамо, Љуба Јелић стално је био у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова тројица учествовали у одвођењу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да. Љуба Јелић је био командант затвора, стално је био у затвору, он је поставио и решетке да не може да се улази унутра, јер то је био амфор, после пар дана је ставио решетке, да не може да улази ко је хтео унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, јуче сте причали да је он одвео ових троје, браћу Павлић, Стипу Долачког?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према капелици на гробљу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте тамо чули неке пуцњеве?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, али да је он био испред и да он није улазио унутра и да није пуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ове лешеве браће Павлић, сведок Ивица Филић, који је иначе скупљао те лешеве, тврди да су пронађени у кући Иве Мађаревића?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато што су скупљали лешеве сви, и он је скупљао лешеве исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам Вас то ко је скупљао лешеве, него, одакле онда та ситуација да тај човек који је скупљао лешеве, било је још њих који су скупљали лешеве, али баш за ову браћу Павлић помињу да су нађени?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: За браћу Павлић постоји и други који су скупљали лешеве, један каже да је пронађен, један у капелици, а други да је пронађен на другом, ја и ту изјаву имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ових других, да су пронађени у капелици?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да је један од браће Павлић пронађен у капелици, а други да није пронађен, што је немогуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то изјавио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Имам изјаву, могу да Вам доставим, али имам да је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши суочење између оптуженог Александра Николајидиса и оптуженог Петронија Стевановића, на околност, да ли је оптужени Петроније Стевановић ударао ножем људе 18.10. у дворишту земљорадичке задруге, те на околност, ко је од њих склонио десет до петнаест људи, односно одвео из подрума у Месној заједници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво ћете ми се суочити на ову прву околност, значи ово, Ви тврдите да је он доста њих убоо ножем, он данас то негира. Окрените се један према другом, везано за то убадање ножем, чули сте да он уопште негира своје присуство тога дана тамо.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: 18.10. највише.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Немој да лажеш, ја нисам био 18.-ог.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Од рођења, од кад те знам, никада ниси био без ножа, осим сада, нормално у затвору и напоље си одговарао због ножа и напољу си одговарао због ножа, па.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ко ме сам одговарао, ајде да потражимо у СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте нам то.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам ти био сведок на суђењу, па ја сам ти био сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте један и други да причате у исто време.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Белога Облака оног, ја сам ти био сведок на суђењима, оног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николајидис, ја не тражим да се суочавате на околност шта је њему суђено, него рекли сте да је доста људи убоо ножем тада.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците му у лице.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ево кажем, избоо је најмање.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Што лажеш, кога, кажи ми.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Те Хрвате који су седели на клупи.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Зашто би убоо ножем када сам имао аутомат, могао сам да убијем, могао сам шта хоћу.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ти не смеш да убијеш, ти ниси ни убио, никада нисам рекао да си ти убијао, ти не смеш да убијеш, ти си кукавица, ти си био 24 сата пијан, видиш да не знаш шта се дешавало, не знаш где си пушку држао, не знаш ништа, 24 часа си био пијан. Ти сада говориш да сам ја луд, па ти треба да идеш на лечење.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ти си одвео ову четворицу, говорим ти за ово троје, четворо, како си их убацивао у «Пеглицу», како можеш да кажеш да сам ја.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, пре тога, па има изјава код истражног судије да си ти возио ту «Пеглицу» и Воркапић и онда си нас десет спаковао у ту «Пеглицу», нас десет, нас десет.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ти си седео напред и сео си ко горила, а Ступар је поред тебе, а онда си напаковао унутра.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: И Љуба Јелић и Воркапић и четири затвореника у «Пеглицу»? Па није то аутобус.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Човече, ти си их нагурао, угурао би их десет какав си. Јел Воркапић возио, Ступар и ти сте напред седели и држао си, када сам ти рекао, пази шта радиш.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, ти си причао да је код тебе «Пеглица», да си ти возио «Пеглицу».

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Коју «Пеглицу» сам ја, јел мени «Аждаја» дао «Кеца» .

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је када си ишао кући, то је када си ишао кући. Код истражног судије си рекао да си возио «Пеглицу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте шта је он рекао, него реците му.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Натура ми «Пеглицу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо шта је било, оно што сте видели.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Он је одвезао са «Пеглицом» су одвезли пет што су рањени били, што су нагазили, одвезли сте с «Пеглицом», разумете. Како можеш да кажеш да сам ја убио, да сам ја убио, тако си изјавио да сам ја убио, где ће ти душа бре.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нисам рекао да си их убио, да си их одвео.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То ми је хвала што сам чинио за тебе.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ти си нешто учинио?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Није рекао да сте Ви убили.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја нисам рекао да си ти убио, ти си рекао да сам ја убио.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Рекао је да сам ја одвео њих и да сам ја убио, прошли пут на суочењу код адвоката, када смо били, ево били смо ту, тужилац, каже он их је одвео и убио и хвали се.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зашто ме само спомињеш после суочења и после моје изјаве? До тада ме ниси никада спомињао за ништа, нигде, ни да сам тукао, ни да сам убијао, ништа. Зашто ми ниси то раније рекао?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Када раније?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, када си давао изјаву код истражног судије?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да си тукао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да сам тукао, да сам клао, да сам убијао, да сам крао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево данас каже.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Данас говори све и свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вас спомињао, каже 18.-ог није ни био тамо, значи данас Вас не терети да сте тукли.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам био, нисам водио, нити знам где је ливада, нити ништа.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Али рекао је код истражног судије после у допуни изјаве да сам их тукао заједно тамо са њим, 18.-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада негира да је уопште био тамо.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја уопште нисам био, нити сам са «Аждајом» нигде ишао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Шта има да се суочавам са њим, када ја знам да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, завршено суочење, суочили сте се.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ухватио си се с «Аждајом».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Николајидис, можете да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Урадио сам кућу са фасадном циглом и све остало.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам радио, имам 38 година радног стажа, а ти ландаро, умрећеш, немаш месец дана радног стажа, ја имам и породицу, имам кућу коју сам с мајком стекао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Јадна ти породица.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Дошао сам из Босне, копао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петроније, доста више, нећемо да слушамо даље.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ништа, умрећеш такав какав си, видиш какав си.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да завршавамо данашњи дан, да ли има још, ево једно питање има адвокат, има члан већа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Прошло је шеснаест година од тих догађаја. Колико сте Ви имали година тада?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам 1952. годиште.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Добро. У то време, да ли сте били седи можда у то време или сте, боја косе која је била, та коју сада имате или нека друга?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Можда смеђа, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Колико сте килограма имали онда?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, имао сам 70 и нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: А сада имате?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, сада када сам дошао у затвор, имам, задњи пут сам се мерио, 105 кила, добра клопа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Да. Да ли се може рећи да сте били у оно време мршав човек?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, био сам, ја сам радио, возио сам се, кретао сам се, мислим и сада када бих изашао, ја сам радник, секач дрва, тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Стално помињете то пиво. Да ли имате склоност за конзумирањем алкохола у то време, да ли сте тамо у Ловасу пили прекомерно или умерено или, како је то изгледало?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Када наиђемо, нађемо, попијемо, а ако нема, нема.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Добро. Да ли сте некада били веома пијани у том периоду тамо у Ловасу?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, не, изгубио бих главу, јер ту зачас се изгуби глава. Попио сам, али сам био при себи, не можеш да се напијеш.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: И свега се добро сећате, да ли је тако?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Свега се добро сећате?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, сећам се, ваљда.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Да Вас питам, да ли је постојао неки други Петроније у то време тамо у Вашој тој групи или у некој другој групи, да ли сте чули за још неког кога су ословаљали са Петроније?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Можда је био Пера, Петар и ово, али Петроније, то је Петроније црквено име, нема.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Није? Добро, хвала.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једно?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само једно и по питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто браните тројицу окривљених, може.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је. Колега је већ узео моје питање око овог конзумирања алкохола. Окривљени рече, када смо налазили. Ја питам, да ли су често налазили? Да ли је било прекомерног точења алкохола, да ли је било у том селу, с обзиром да знамо да је било винограда и тако даље, да ли је било тог алкохола и да ли су често наилазили на алкохол?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, нисмо, прво и прво нисмо смели од Љубана и тако, нисмо смели баш да се опијамо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је Александар пио у то време? Шта то значи, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците да се чује.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Извините, да, да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је мало пио, средње, више, опијао се?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, утуче по литру, две ако је било.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: По чега литру, две?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ракије, вискија, ако је нашао, ако је нашао негде.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И само још ово, ево још само ово, пола питања је судија, опростите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Важи, важи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли пре кретања, описали сте војску, официра неког и тако даље, пре кретања на напад села, да ли сте сазнали да постоји нека наредба од те војске за напад на село?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јер, док је Љубан отишао доле.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, питам, од војске, да ли је постојала нека наредба, да ли сте Ви сазнали?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То је Љубан рекао да можемо да идемо, да је добио наређење.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја мислим да сам врло јасан, а колико знам, алкохол се не точи овде у затвору. Питам, још једном, да ли сте знали за неку наредбу војске, за напад на село Ловас?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У микрофон, не чује се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У микрофон, не чује се.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не знам, не могу, наредбу? Па, знао сам за наредбу да ћемо напасти да извучемо ту породицу, како нисам знао за наредбу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А да ли та наредба гласи у ставу 2 овако, да ли сте то чули?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Чекајте, па знао је, шта да радим, каже да је знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не каже да је знао, Ви њега не питате прецизно да ли је знао за постојање писмене наредбе за напад.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сада ћу га питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако га питајте, немојте одмах с том наредбом. Питајте га, да ли је знао и да ли је видео неку писмену наредбу за напад?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, питам га још једном да нам потврди ово што је већ одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је знао за наредбу војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали за неку писмену наредбу за напад.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: За напад на село?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Нисам, ко ће мени да се правда да ја знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, опростите, ништа.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам само чекао наредбу да каже, момци, крећемо, идемо, ја, какву, какву писмену.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 14 часова и 55 минута и биће настављен:

***21. априла 2008. године
са почетком у 9,30 часова.***

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА